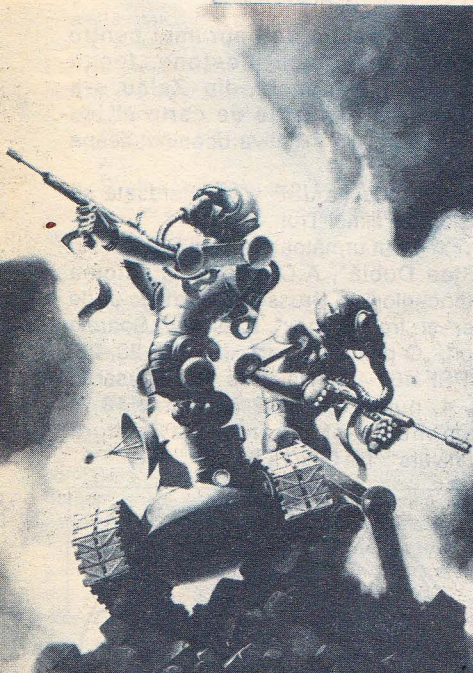

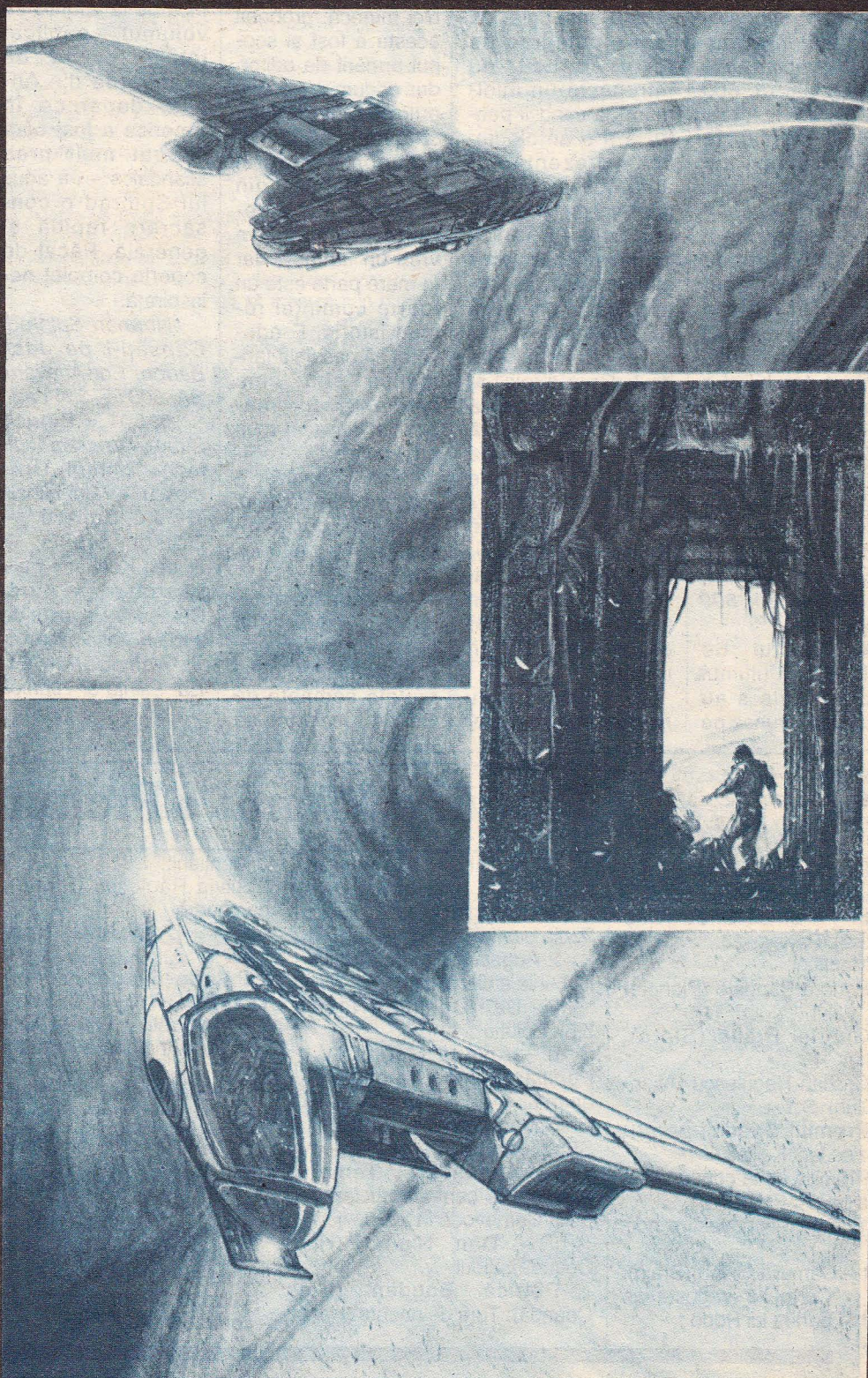
JURNALUL®

SF

Nr. 34 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

Ray
BRADBURY
Petrică SÎRBU
Herbert FRANKE
Ted
REYNOLDS
Mihail
GRĂMESCU
Ovidiu
BUFNILĂ

Telex
Internațional
Primul săptămînal
de Science Fiction
din România

Apariții editoriale

● **Un mușuroi cîț**
Everestul lată că după o îndelungată așteptare încă o capodoperă strugățiană poate intra în rafturile fanilor. Același stil tulburător, aceeași problematică a xeno-contactului, același final ambiguu.

A. & B. *Strugatki-Scarabeul în Mușuroi*, Ed. Nemira, col. Nautilus nr. 16, 600 lei, 218 pag.

● **O car(r)ie la care Colgate nu are efect:** În același timp cu numărul special (30) pe care i l-am dedicat, Stephen King și-a făcut apariția și în volum în România cu romanul său de debut: *Carrie*. Faima autorului și a romanului nu mai trebuie subliniate, însă trebuie să arătăm, din nefericire, calitatea mediocră a versiunii românești.

Stephen King – *Carrie*, ed. Nemira, col. Babel nr.5, 600 lei, 220 pag.

● **Efectul de avalanșă:** În ultimul timp editurile s-au obișnuit să arunce pe

pieță mai multe cărți în același timp spre bucuria fanilor genului și spre disperarea economiilor. Iată că o altă editură lansează la interval de numai o săptămână două cărți SF datorate lui Mihnea Columbeanu – acum pe post de traducător. Prima este o antologie, de fapt o culegere de texte întrucît nu întrunește un minimum de condiții pentru a fi o antologie: lipsa prezentărilor autorilor, a referințelor critice, a criteriilor folosite pentru reunirea textelor – simplul fapt că textele aparțin unui dark SF fiind insuficient; al doilea volum e celebrul „Cryptozoic” al nu mai puțin celebrului Brian Aldiss (vă mai amintiți de „Sera”) și care nu are în comun cu romanul ce l-a impus în România decît calitatea mediocră a traducerii. Ce facem fraților publicăm doar ca să ne aflăm în treabă?

– *Dimensiuni primejdioase*: Ed.

Antet – XX Press, 395 lei, 126 pag.

Brian Aldiss – *Cryptozoic*; Ed. Antet – XX Press, 485 lei, 176 pag.

● **Sosia:** Am cumpărat „Regele pescar” sub influența filmului omonim cu care volumul în „cestiune” nu are nici clin, nici mîneacă, probabil acesta a fost și scopul urmărit de editor, dar oricum nu e mai puțin condamnată stratagema, nefiind, probabil, singurul care s-a pîrlit din aceleași considerente. Romanul se vrea un fantasy, dar în mare parte este un foarte cumînțel roman istoric. E adevărat că pasajele fantastice sînt bine scrise și cu imaginație, dar sînt mult prea puține.

Tim Powers – *Regele pescar*; Ed. Baricada, col. Fantasia nr. 4, 1.300 lei, 319 pag.

● Această antologie de nuvele a gemenilor Bogdanoff, în ciuda binevoitoare prefețe semnate de Gerard Klein pare să

nu aibe alt scop decît acela de a demonstra cît de bine se scrie în fandomul românesc.

Igor & Grichka Bogdanoff: *Mașina fantomă*, Ed. Brîncuși, col. Science fiction nr. 8, 450 lei, 302 pag.

● Altă capodoperă a SF-ului mondial a cărei legendă – pe deplin justificată – a ajuns pînă la noi. Încă de la apariția sa volumul – publicat într-o revistă de avangardă din Anglia, deoarece în America a fost considerat mult prea scandalos – i-a adus lui Spinrad o consacrare rapidă și generală. Păcat de coperta complet neinspirată.

Norman Spinrad: *Capsați-l pe Jack Barron*, Ed. Adevărul SA, 600 lei, 334 pag.

● 501 = Petrică Sîrbu – Vremea lupilor + Mihail Grănescu – Vălul lui Isis + J.G. Ballard – Orașul închis + Robert Kocher – Fata Morgana + Aurel Cărășel – Poveste de iarnă = Anticipația.

Anticipația 501: Ed. Știință și Tehnică Sa, 90 lei, 32 pag.

☆ Sf contact ☆

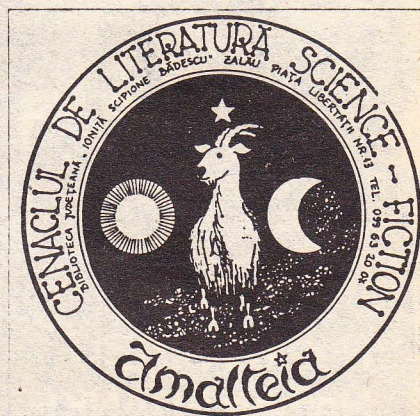
☆ Enache Daniel str. Mircea cel Bătrîn, nr.42, et 3, ap. 10, loc. Timișoara, cod 1900, jud. Timiș dorește să corespundă pe teme sf, informativă, electronică. Caută o placă fotografică pentru radiografiere Rx.

☆ Centea Bogdan str. Zorilor, nr.33, bl. 7D, sc. 1, et. 3, ap. 7, Cluj, cod 3400. tel 095/12.85.81 caută cărți sf vechi și fanzine. Caută nr. 11, 14, 92, 94, 99, 211, 212, 213, 315, 316, 318, 406 la schimb sau contra cost. Nu cunoaștem adresa editurii Brîncuși.

☆ La secția de împrumut pentru copii a bibliotecii județene „Ionîță Scipione Bădescu” din Zalău s-a deschis o expoziție de carte sf „cu împrumut”, din inițiativa doamnei Ileana Neaga.

☆ Redacția JSF este interesată să vizioneze filmul *Tror*.

☆ Caut următoarele cărți R. Heinlein „Stea Dublă”, A.C. Clarke „Fantoma adîncurilor”, S.Brussolo „Carnavalul de fier” și „Ira melanox”, I. Asimov „Soarele gol”, „O piatră pe cer”, JSF 15, 23, 26, CPSF 467-490, Nautilus 1-3, Quasar 2, 3, 4, numerele 2-12 (exclusiv 10) a romanelor sf apărute la editura „Univers”. Tel 098/15.66.18.

Premiile concursului cu lucrări „A duse de acasă”

I – Adrian Preda (String): Iosif

II – Aurel Cărășel (Henri Coandă): Eu, scriitorul de SF

III – Petrică Sîrbu (Quo Vadis?): Psycho '23

Mențiuni: Eduard Pande (Planetar SF): Valul

Gabriel Brăilă (Sfera): Jockul

Cristian Negulescu (Atlantis Club): S.T.

Premiul Special pentru poezie: Jeni Keilleci

Premiile de la concursurile „Una pe zi”

1 August – povestire horror

I – Camelia Onciu (Brain): Cu multă dragoste din partea lui Rodo

II – Silvia Răulescu (String): Alfa, beta, gama.

Felix Moga (Atlantis Club): Zodia bestiei

2 August – Tema: Murmura lui Lenin a dispărut.

I – Dan Dolghiu (Nova 5,5): Soluția

II – Ancuța Mărieș (V. Papilian): Urme de pași pe brumă

Eduard Pande (Planetar SF): O revoluție în minus

3 August – Tema: Accident la centrala nucleară de la Cemavodă în 2050.

I – Dan Ninoiu (H. Coandă): Zidul

Petrică Bogdan (H. Coandă): Tura de noapte

Mențiuni: Silvia Răulescu (String): Apa neagră

Mihai Dumbravă: Nostalgicii

Palade Dragoș: Atlantykron '93.

4 August – Tema: Dolbețivi au o întâlnire de gradul III.

I – Eduard Pande: Fără titlu

II – Sandu Cătălin: Una pe zi

III – Jeni Kelleci: Oglindiri de stele

Mențiuni: Grupul Ponci: Cum s-o făcut de-am rămas ponși

Ciprian Cîmpeanu: Nopti de contrabandă

Premii • Premii • Premii

JURNALUL S.F.

Editat de: INTAET

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef),

Număr realizat de: Ionuț BĂNUȚĂ,

Nicolae ARITON,

Mihai Dan PAVELESCU,

Pompilian TOFILESU, George

CEAUȘU, Petrică SÎRBU (Redactori)

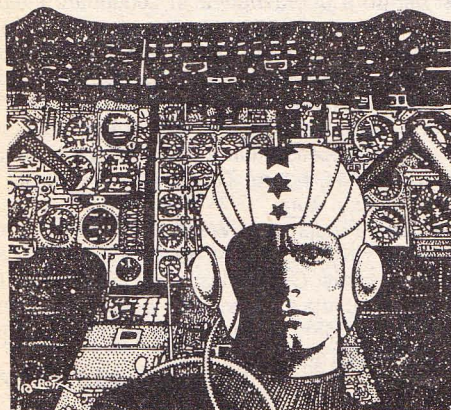
Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1,

București tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

2

Grafică Pierre Lacroix

Jurnalul S.F. n°5: Sos. Bucuresti-Ploiesti 25-27, sector 1, Bucuresti, Roumanie -- 45 lei/n° -- 16 pages.

Diantre! C'est tout en roumain! Et comme ma langue roumaine est quelque peu rouillée (je blague, je n'y connais rien)... Je découvre ce petit journal par l'entremise de Florin Leodor Danila. Un gros merci. Même si je ne connais pas la langue, j'arrive à voir qu'il y a une critique de film, des infos, des nouvelles, un feuilleton à ce qu'il me semble... Des noms me sont familiers. A part M Danila, on retrouve Robert Sheckley et Victor Cilinca qu'on a pu lire récemment dans TT.

Dans le n°14, Florin nous offre une recension de TT19. On voit aussi, ici et là, la griffe de Nicolae Arton qui publie régulièrement en France. En plus, une nouvelle d'Ursula Leguin.

Revista „Salut” organizează un concurs de proză S.F. cu premii de 50 mii lei cu următoarea temă: „O zi de vacanță, în anul 2500”, personaje: un băiat și o fată plus o garnitură de roboți. Povestirea trebuie să conțină o sută de cuvinte. Data de primire 1 septembrie 1993. (pentru revista „Salut”)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director tehnic:

Eustatiu BALAN

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:

Antonela IVAN

Corectură:

Cristina CURDUMAN-ANGHEL

Eufimia MĂGUREANU

Montaj offset:

Mariana SEBE, Gabriela BACALU,

Daniel STĂNICĂ

Acest săptămânal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:

Marius TUCĂ

Poșta redacției

● **Adrian Orzechowski (Sibiu):** Povestirea dumneavoastră în afara unor grave vicii de formă și stil nesocotește grav principiile fundamentale ale fizicii și științei contemporane. Explicația cvasireligioasă nu numai că nu e de nici un folos, dar împiedică și mai mult – dacă așa ceva ar fi posibil – asupra fluxului narativ și așa mai mult decât firav, în realitate povestirea nu rezistă nici la acel grad zero al scriiturii.

● **Renate Milovan (Arad):** Cele două variante ale povestirii tale ne-au furnizat multe lucruri noi și interesante, ca de exemplu faptul că ovalul are vîrfuri; citez: „... un oval de culoare roșie, roșu intens, orientat cu vîrfurile în jos”. „Mă deplasez în materia roșie, s-o disciplinez.” Îți sugerez să abandonezi tonul voit prețios și să abordezi totul cu mai multă logică (logică narativă, bineînțeles). Și încă ceva: faptul că ai trimis două variante ale aceleiași povestiri dovedește că nici ție nu îți este prea clar ce-ai vrut să spui.

● **Gabriel Plăvănescu (București):** Dacă nu-i o confuzie și ai vrut să scrii la

„Anticipația” atunci scrie acolo sau poate ei au primit un plic cu adresa Jurnalul SF, Piața Presei Libere, nr. 1? Cînt despre text: frapant e în primul rînd stilul foarte personal în care utilizezi regula lui i din a: ân, ânainte etc. Din păcate nici cu ortografia nu stai mai bine. Îți sugerez, pentru a ajunge la un nivel publicabil, frecventarea unuia dintre cele trei cenacluri SF ce funcționează în București, de exemplu

„Planetar SF” ce funcționează la Observatorul Astronomic de pe B-dul Ana Ipătescu în fiecare joi de la ora 18.30.

● **Ovidiu Ruță (Cluj):** „Expansiunea” e mai mult decît limitată din punct de vedere imaginativ, pentru a nu spune că e chiar banală, iar pe alocuri cu mari deficiențe de scriitură. Mult mai bine scrisă și condusă stilistic este „Schizo”, dar și ea păcătuiește prin aceeași banalitate a finalului; găsește-i altul și cred că poate fi publicabilă.

● **Ileana Niculescu (Tîrgoviște):** Intrigă puerila, scuzabilă avînd în vedere vîrsta pe care o ai. E sesizabilă totuși o anumită ușurință a exprimării ce merită să fie exploatată. Trebuie să te perfecționezi în cadrul unuia dintre cenaclurile SF din orașul tău.

● **Ștefan Selezanu (București):** Nu e rău că doar la „18 1/2 ani” să „te iei de gît cu monștrii sacri”, dar atunci cînd o faci trebuie să apelezi la lucruri verificabile și la sisteme de valori general recunoscute, nu la subiectivisme. Orice ai spune și ai crede Serge Brussolo rămîne un scriitor cu „S” mare spre deosebire de Asimov. Îți sugerez să recitești cu atenție esul lui C.T. Popescu din numărul 32 precum și frecventarea unuia din cenaclurile bucureștene (în cazul în care nu o faci deja).

● **Țiței Viole (Buzău):** În ciuda titlului „Sentimentele...” nu sînt deloc consistente, cu toate că prima pagină mă făcuse să sper într-o surpriză plăcută, dar n-a fost să fie. Treci pe la „Pozitronic” deoarece cred că ai ceva de spus.

● **Gheorghe Paul Abrudeanu (Cluj):** Cu mare părere de rău din toate textele citite nu am reușit să găsesc nici unul publicabil. Deși există unele pasaje reușite povestirile au fie vicii de scriitură, fie de stil. Nu mai vorbesc de viciile gramaticale: î-ți, ț-i. Nu te descuraja și mai trimite. (I.B.)

„Atlantykron '93”

5 August – Tema: Tabăra „Atlantykron” în anul 2050.

I – M.V. Stoica & Paul Abrudeanu (V.Papilian): Dilema

Eduard Pandele (Planetar SF): Jurnal

II – Grupusculul „Furnica” – Amintiri despre viitor

III – Petrică Bogdan (H.Coandă): Luna de cenușă

Mențiune: Doru Mugurel

Stoica (V.Papilian): Atlantykron '93

Premiile Nemira

Adrian Preda – Iosif

Dimitrie Lupu – Carantina

Pompilian Tofilescu – Rogul

Ovidiu Petcu – Punct vital

Luana Răducă – Capcana

Premiile pentru grafică

Ionuț Bănuță & Ioan Neagu (Grafică adusă de acasă)

□ Premiul „Arthur C. Clarke” pe anul 1992 – Pe 25 martie a.c. în incinta Clubului Groucho, s-a decernat premiul menționat următoarelor cărți:

– Hearts, Hands and Voices, Ian McDonald.

– Body of Glass, Marge Piercy.

– Red Mars, Kim Stanley Robinson.

– Destroying Angel, Richard Paul Russo.

– Stations of the Tide, Michael Swanwick.

– Correspondence, Sue Thomas.

– Lost Futures, Lisa Tuttle.

– Domsady Book, Connie Willis.

CRON nr. 4

File din istoria modernă a literaturii SF anglo-saxone

7 În numărul din 15 martie 1919 al revistei ALL-STORY WEEKLY, un viitor autor de science-fiction își face debutul:

■ Ray Cummings, cu THE GIRL IN THE GOLDEN ATOM. Raymond Cummings s-a născut la 30 august 1887 la New York, într-o familie bogată. Părinții se retrag în Porto Rico, tinărul Ray urmînd cursurile unui colegiu particular din Princeton. Timp de cinci ani a lucrat în cadrul echipei lui Thomas Edison, nu ca secretarul acestuia, așa cum s-a exagerat în unele monografii, ci doar ca simplu redactor al unor lucrări, o muncă asemănătoare celei de jurnalist. Începînd cu anul 1919, începe să scrie povestiri science-fiction și romane polițiste. În anul 1922, la Londra, și în 1923, la New York, THE GIRL IN THE GOLDEN ATOM a avut onoarea de-a fi publicată de cei mai mari editori ai vremii. În 1925, Cummings era considerat ca un autor important al genului, comparat cu Edgar Rice Burroughs.

„Deci, pretindefi că nu se poate defini cea mai mică particulă a materiei? Întrebă Foarte Tinărul Om.” Aceasta este fraza cu care începe THE GIRL IN THE GOLDEN ATOM, Cummings reluînd o idee foarte la modă în acea vreme, ulterior abandonată, aceea a universului atomic analog universului stelar; adică, în jurul nucleelor de atomi există adevărate sisteme solare, la scară redusă, cu planete de dimensiuni foarte mici pe care locuiesc oameni ultramicroscopici. Aceasta este ideea în jurul căreia se învîrte discuția dintre Chimist și prietenii săi: Foarte Tinărul Om, Bancherul, Marele Om de Afaceri și Doctorul. Chimistul a descoperit o substanță, analoaga faimoasei „Bea-ma” din ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR, care te face să crești sau să scazi în dimensiuni. El și-a convins prietenii să fie martori la călătoria lui într-un sistem subatomic al unui atom din aurul unui inel pe care îl purta în mod obișnuit la deget. Le explică faptul că plecarea se face după un studiu îndelungat al universului subatomic, conținut în acest inel, în care, printre alte multe lucruri, a descoperit pe o minuscule planetă o tinără de o foarte mare frumusețe, Lylda, de care se îndrăgostise. Din acest motiv, era hotărît să pătrundă în atomul de aur. „Am fost trezit de senzația plăcută a unei mîngîieri blînde pe față... Cînd mi-am revenit, mă aflam în fața unei tinere fete, ingenuchiata. Am recunoscut-o imediat, era tinăra fată pe care o observasem în microscop”.

Chimistul le povestește celor prezenți, aventurile prin care a trecut, alături de tinăra și frumoasa fată, în lumea atomului. Le aduce la cunoștință planul său de a face o nouă vizită în această lume minuscule, pe perioada unei săptămîni terestre, care datorită relativității timpului, corespunde unei perioade considerabile în lumea subatomică. Le cere prietenilor săi să supravegheze inelul de aur, minut cu minut, astfel încît întoarcerea să nu-i fie împiedicată de nimic. La sfîrșitul săptămîinii de așteptare, Chimistul nu apare. Marele Om de Afaceri decide plasarea inelului într-un muzeu, pentru cazul în care, totuși, va reveni cîndva. Acest sfîrșit lasă de înțeles că romanul va avea o continuare în care cititorii să afle ce s-a întîmplat cu Chimistul și frumoasa Lylda.

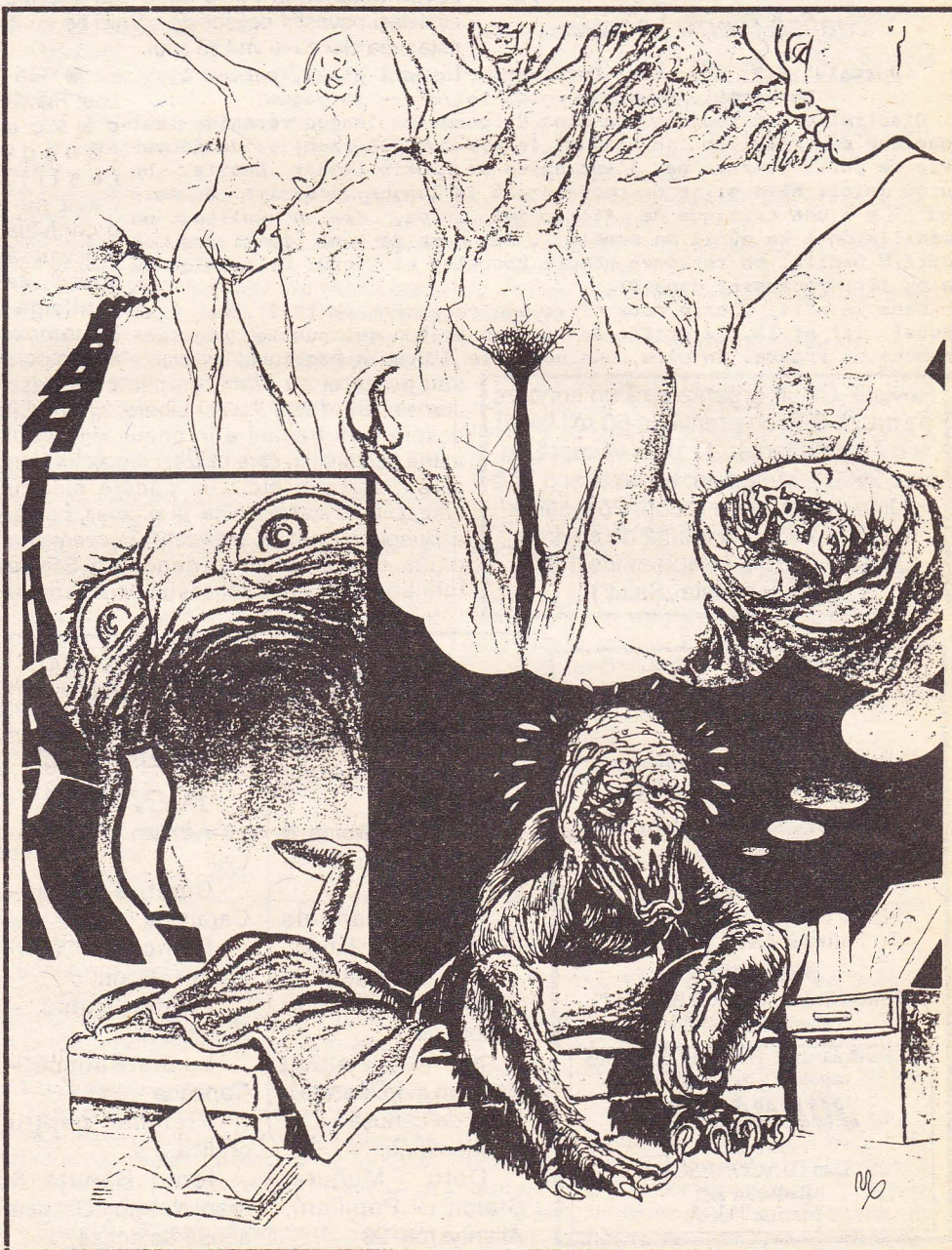
Continuarea se numește PEOPLE OF THE GOLDEN ATOM și constituie al doilea volum al viitoarei trilogii. Povestea continuă după cinci ani de la dispariția Chimistului, cu ocazia unei noi întîlniri a prietenilor acestuia, de

data aceasta în casa Doctorului. Acesta îi anunță pe ceilalți că prietenul lor Chimistul, înainte de plecare, a lăsat o scrisoare cu indicații precise de a nu fi deschisă înainte de cinci ani de la plecarea lui. Această scrisoare conținea formula licorii ce producea creșterea sau scăderea corpului și o invitație fermă de a se întîlni toți în lumea subatomică. După o lungă discuție, se hotărăsc să plece, cu excepția Bancherului care rămîne datorită

vîrstei și afacerilor. Dar și pentru a supraveghea în continuare inelul. De data aceasta, asistăm în detaliu la călătoria de pătrundere în universul subatomic pînă la planeta unde locuiește Lylda. Aici îl întîlnesc pe Chimist și pe soția acestuia (cine alta decît Lylda?), de la care află că pașnicul popor al planetei este amenințat de-o invazie barbară. Grație licorii care produce scăderea sau creșterea dimensiunilor, prietenii noștri își permit să devină uriași în această lume, restabilind pacea. Și pentru ca sfîrșitul să fie și mai frumos, Foarte Tinărul Om își găsește o logodnică în persoana preafrumoasei Aura.

Trilogia nu este altceva decît o utopie a la Wells, utopii care la timpul lor au fost însă considerate revoluționare în genul science-fiction, și-au inspirat numeroși scriitori. Însăși Cummings, după o perioadă în care a publicat cîteva romane și nuvele interesante – aceasta în primii ani ai carierei – a folosit aceeași formulă pentru următoarele creații, concentrîndu-și atenția asupra stilului și a personajelor.

Nicolae C. ARITON

Plată și răsplată

„VĂ VORBEȘTE COMANDANTUL. DATORITĂ UNOR CAUZE INDEPENDENTE DE VOINȚA NOASTRĂ, ACEST AVION VA URMA O TRAIECTORIE ASCENDENTĂ, ÎN URMĂTORUL SFERT DE ORĂ AJUNGÎND ÎN RAI. PASAGERII ALEȘI VOR PUTEA COBORÎ. MULȚUMESC.”

Primul care vorbi fu un preot gras, improșcînd cuvintele din gura plină de struguri.

„Ce glumă idioată mai e și asta?”

Un copil începu să plîngă fiindcă maică-sa părea îngrijorată, iar doi tineri soți își strînseseră mîinile. Clasa Turist, unde se aflau, era tixită, dar liniștită.

În față, la clasa întii, un bărbat îndesat, cu mîini păroase, purtînd o cămașă roz cu monogramă, se întoarse spre blonda de lîngă geam. „Doar un accident, Puff, nimic altceva.”

Un tip subțire și bronzat, cu mustață pomădată, se aplecă spre el: „Ce-ai zis, Max?”

„Am zis că s-ar putea s-o încurcăm.” Max bătu liniștitor brațul blondei. „Nu te speria, Puff, fă-te frumoasă. Orice s-ar întîmpla, lasă-mă pe mine să vorbesc.”

Cînd zîmbețul stewardeselor dispăru, pasagerii începură să se uite unii la alții, apoi să vorbească. Erau douăzeci și unu de oameni la clasa întii și cincizeci și opt la Turist, iar vocile deveniră distincte cînd scăzu zgomotul motoarelor. Preotul cel gras, care-și terminase strugurii, își desfăcu centura de siguranță și ieși pe interval.

„Nu e de rîs. E o blasfemie și o glumă proastă.”

O doamnă cu păr cenușiu și ochi albaștri luminoși îl trase de mîneacă. „Părinte, ce Fericire, sîntem duși de-a dreptul la pieptul Lui, așa cum se cuvine.”

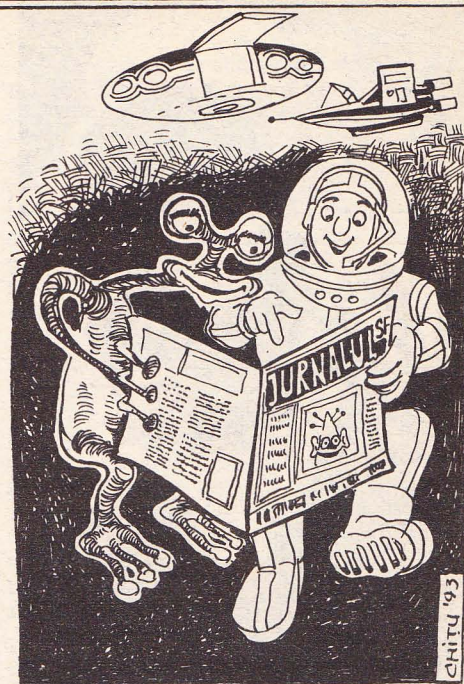
„Cum se cuvine, cum se cuvine,” murmură preotul, așezîndu-se greoi la locul său.

În față, insul cu mustața îl bătu pe umăr pe Max. „E de rău, Max, ce zici?”

„Calmează-te, Charlie, niciodată nu știi cu chestiile ăstea.” Max își plimbă degetele de-a lungul brațului lui Puff, dar blonda își aranja părul.

Două rînduri mai în față, un bărbat corpulent cu costum bleu, respirînd anevoios, își strecură mîna sub cămașă, în partea stîngă a pieptului. Nevastă-sa, o femeie slăbuță arătînd de parcă ar fi durut-o permanent capul, îi șopti: „Gîndește-te la duminicile cînd jucai golf, Harry.”

Tinerii soți de la Turist înțeleseseră și-și zîmbeau unul altuia. „Sînt fericită că am așteptat, iubitule.”

„A meritat, într-adevăr,” încuviință el.

„Vreau să spun... am făcut totul bine, și acum...”

Doamna cu păr cenușiu se ruga, „Binecuvîntează-mă Părinte...”, dar toți cei din jur începură să-l cheme pe preot și să-l tragă de rasă. Acesta ieși din nou pe interval, scuipînd semințe de struguri, și se îndreptă spre toaletă. Era ocupată.

„Mămico?” șopti copilul, iar maică-sa zîmbi și îl mîngîie.

„O să fii în curînd cu tăticu’, o să fii...”

Deodată motoarele tăcură și avionul începu să urce.

„Curînd, curînd,” țipă doamna cu păr cenușiu, aproape isteric, și tinerii soți zîmbiră, sărutîndu-se, și mama își strînsese la piept fiul și trei femei își făcuseră cruce și preotul căzu în genunchi, apăsîndu-și fruntea pe ușa încuiată a toaletei.

La clasa întii era liniște. Bărbatul corpulent alunecase în fotoliu, iar Max îi îndesă lui Puff în mînă cincizeci de dolari. „S-ar putea să ne despărțim, fetițo.”

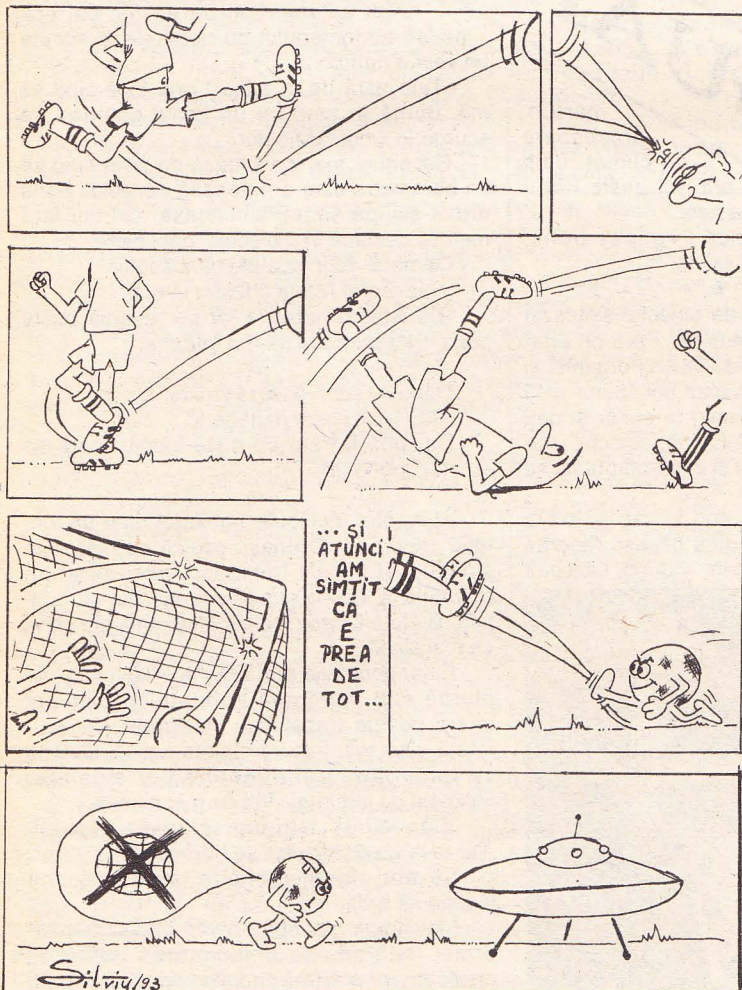
Avionul ateriză, iar interfonul bîzii din nou.

„VĂ VORBEȘTE COMANDANTUL. AM ATERIZAT ÎN RAI. TOȚI PASAGERII DE CLASA ÎNTII SÎNT INVITAȚI SĂ COBOARE. CEI DINTRE DUMNEAVOASTRĂ CARE CONTINUĂ CĂLĂTORIA SÎNT RUGAȚI SĂ-ȘI PUNĂ CENTURILE DE SIGURANȚĂ. PUTEȚI FUMA.”

Traducere: Cristian LĂZĂRESCU

FULL-CONTACT

SILVIU PAȘOL-COSTINESCU

Lălaie. O face în gura mare, cu modulații ciclice, se țîmpește repetînd într-una că Don Esteban are curul mare, pielea i se zgîiește prin găuri, se vede structura primară, tuburi, wolfram, artefacte intime mizgălite cîndva de Geiger Arht. Un android.

Mă apropii și îi penetrez procesoarele din țeastă cu un virus LIVIATHAN. Se liniștește o vreme, apoi începe să cînte încet.

Klunantul stă lîngă mine și mîrîie mulțumit. Își tirăște trompa lîngă zid, răsuflă adînc și își lasă embrionul. Un mucilagiu amorf din care ies pseudopodele, botul-riktus, coada lungă închipuită dintr-o succesiune de carcasi vineții, ascuțită la capăt. Se tirăște pe țeasta androidului prăbușit lîngă zid, îi astupă mîna și generează șocuri modulare.

Apoi dezbracă trupul de piele și smulge precis părți din sistemul primar. Klunantul stă destins, porii hidoși sug aerul, apoi botul îi remite în doze chibzuite aburi galbeni, toxici.

Cade o cărămidă, destul de aproape și se aud pași în alergare spre capătul străzii. Siluete în mantile negre, cu cagule-vizieră în infraroșu, agață pe fațadele clădirilor cearșafuri cu lozinci sîngerii:

„Fuck You, E.T.!”

Oțelul frontispiciilor lucește sinistru, iar geamurile, ca și cînd s-ar fi scufundat în noroi, reflectă lumea diform.

Mă uit la Klunant să văd dacă a intervenit ceva. Îl simt crispat, la pîndă. Ochiul nu mai sînt leșioși, sînt injectați în verde aprins.

Oamenii stau ascunși după palisade și urlă putreziciune.

Lozinci, flamuri peste tot.

„Ia Tvoiu Mati!”

Săraca Andaluzie dacă nu-ți mai ajuns cuvintele să-ți verși otrava înjurînd în limbamamă!

Soarele stă lipit de linia orizontului. Parcă așteaptă un pumn în cap. Ca dacă străinii au năvălit printre noi? Oamenii tot la fel stau așezați pe W.C.

☆ „ORDIN INTERN ARTICOL UNIC:

a). Sînt interzise pe teritoriul andaluz manifestările xenofobe. Orice alterare a relației între noi și străini se poate transforma într-un conflict cu implicații grave.

b). Străinii au drept la gardă de corp. Garda de corp este constituită din androizi generația SAAVEDRA.

Guvernator:

Don Esteban Y Colon de Scorza
cu acordul Consiliului de Apărare.”

☆

„Go to Hell!”

Vopsea s-a fragmentat de căldură și a căzut pe alocuri, dar literele sînt ca flacăra. Scrise între două coloane, peste vitraliile gotice, suprarealiste, ale catedralei.

Oameni cu cădelnițe, miros de tămîie, rugi de alungare a Satanei.

Voci dogite bubuie în cuprinsul pieței și trupul de bronz al regelui Juan Carlos abia mai stă pe cal sub undele de șoc ale decibelilor.

Matca gîfîie ca și cînd i-ar fi teamă să nu i se audă respirația, viscerele stau atîrnate sub carcasa spinării, cu terminații ventriculare, hidoase. Din ele curge plasma care acoperă piața, o face să semene cu o lentilă uriașă. Apoi lichidul cristalizează în rețele sticloase alcătuiind simboluri pe care nu le înțelege nimeni.

Andaluzii aruncă fumingene, apar cratere în crusta fragilă de deasupra marmurei.

Începe vîntul.

☆

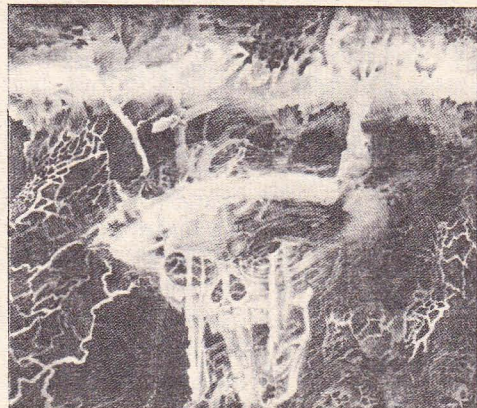
Castele, zgîrie-nori, grădini, generatoare ionizate,

parcuri, procesoare de climat, timp prăvălit peste locuri și oameni.
Muzică gypsy-punk, cyberpunk... urrele.

☆

Îmi apropii mîna de obiectul sintetizat de embrion. Îl văd chircindu-se. Pare un artefact, deși simbioza de plastificali organici și crom este macabră. Klunantul îmi spune să îl ridic. Gîndurile lui mi se înfig în creier și dau coerență mișcărilor. Cînd îl ating, obiectul face simbioză cu podul palmei și chiar corpul lui se alungește rectiliniu.

„Anclasează emisia!” aud în cap și întorc obiectul pe toate părțile pînă găsesc resortul organic. Îl ating ușor și îl simt vibrînd. Obiectul

refulează flăcări și orizontul se albește ca și cînd s-ar fi înecat cu napalm.

Armă. Moarte.

Gîndesc. Am o armă... Nu pot muri ca timpit de lîngă zid.

☆

Copiii și-au închipuit un tobogan pe fuselajul unei nave prăbușite în marginea orașului. Se joacă și cred în ziua de mîine. Am crede și noi dacă am mai fi copii.

Un bărbat încearcă să treacă în fugă piața. Tălpile i se lipesc după cițiva pași, avîntul îl face să cadă pe burtă. Urlă multă vreme încercînd să-și dezlipească fața și mîinile de crusta lipicioasă.

Matca șfichiue aerul cu un viscer subțire, îl apucă pe om de mijloc, îl smulge din clisă, mantila de protecție rămîne lipită jos, goliciunea fulgără piața, apoi se lasă liniștea și toți stau holbîndu-se cretinizați cum omul este îndesat într-un sex uriaș.

Gemete, horcăială.

☆

„Cine ești tu să păzești nenorocirea asta?”

Omul stă rezemat de perete cu țigara lipită de buza de jos. Vorbește încet, dar cuvintele parcă vin dintr-un laminor.

„Să-ți povestesc cîte ceva din istoria noastră. Să vezi ce am fost”.

„Nu știu de ce te ascult”, îi zic cu adrenalină gata să-mi curgă prin urechi.

„Păi, poate ca să vezi ce decăzut ești.

Un android, adică nimic”.

Își ridică privirea și mi-o înfige în ochi.

„Ești un nimic”, se repetă rar.

Aruncă țigata, își desface cagula și îi vîd mîna îmbătrînită cu un rînjat satanic lipit pe ea. Își sfîrteacă pielea abdomenului cu degetele și scoate un vector neuronal.

„Ține asta de la mine!” urlă încercînd să mă atingă în timp ce un lichid galben i se scurge în lungul cizmilor.

Resortul organic vibrează de cîtva timp ca un barometru care anticipează pericolul. Botul armei scuipe săgeți luminoase, cel din fața mea se desface în molecule, apoi piere.

Oamenii rîd în spatele baricadelor.

„Saavedra! Mă-ta a fost o curvă!”

Rîd isteric, nebunia lor se revarsă peste piață. Sînt prea lași să mă înfrunte.

☆

Oamenii spun despre străini:

„Sînt frații noștri mutageni”.

Dar poți fi frate cu niște indivizi care se autofecundează?

☆

Klunantul închipuie habitatul dintr-un sintetic xenomorf. O uriașă scoică cu marginile sîngerii. Își întinde trupul lenticular direct pe marmură și pielea supurează lichidul de contact. Brațele lucesc metalic în lumina din ce în ce mai slabă.

Embrionul iese prin botul Klunantului și se pierde sub marginea habitatului. Lichidul intern devine translucid, linii frînte, de acuratețe electrică, tulbură spuma nativă. O ating cu mîna liberă și degetele par sidefate. Milioane de informații îmi curg prin vene.

„Saavedra!” aud din spatele baricadei. „Du-te la un distribuitor de hormoni!”

Se aud rîsete grohăite, apoi baricada începe să ardă.

Matca țîpă mecabru, o vîd în umbra catedralei înălțîndu-se amenințător. Jeturi de aruncătoare sfîrîmă mobile, oameni și părți

întregi de clădiri. Klunantul meu își deschide ochii și mîrîie.

Bodyguard.

Trag ca să-l apăr.

☆

„ORDIN INTERN

ARTICOL UNIC:

Evacuați orașul.

Guvernator:

Don Esteban Y. Colon de Scorza,
cu acordul Consiliului de Apărare”.

☆

Matca emite bolul spre dimineață. Este sîdiefi, străbătut de vinișoare roșii, recunosc clar amprente neuronale. Bolul se rostogolește în unul din cratere și rămîne imobil. Calota întoarsă spre mine are pecetea omului de ieri. Ochii, nasul, chiar și gura deschisă într-un urlet care nu se aude, sînt ale lui, fără îndoială.

☆

„STRICT SECRET.

ORDIN 4-17 A.G.: ANULAȚI PROGRAM BODYGUARD.

Scanez și reținele aproape pleznesc sub flashurile simbolurilor.

URMAȚI INSTRUCTIUNILE DIN FILA B”.

☆

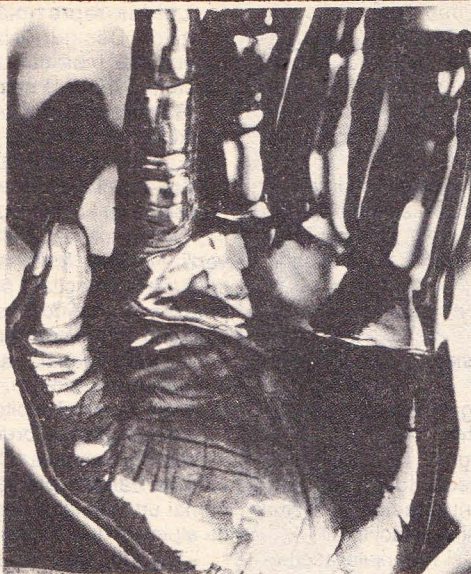
Mi se face scîrbă de tot.

Klunantul își ridică pleoapele pline de negi și reținele ca firea încearcă să mă tulbure. Mîrîie încet cu botul plin de duhoare. Embrioul îi pătrunde prin fanta gurii, bate speriat aerul cu pseudopodele lui firave, coada îi întîrzie cîțva timp, apoi dispare cu totul.

Să îi ard? Să îi tai cu vectorii? Să îi umflu pînă pleznesc cu acceleratorul de particule?

În jurul orașului începe să crească un cîmp de forță sferic, pămîntul se crapă, se mișcă sub picioare.

TIMP DE IMPLOZIE SUPRA - G - 3

MINUTE

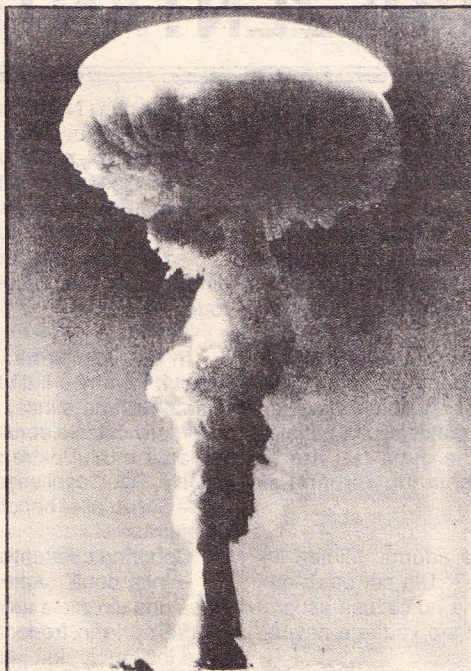
O bombă supragravitatională, presă invizibilă de stors local.

Klunantul scoate un sunet nou. Să fie o chemare?

Întorc capul din alergare și îl văd. Stă nemișcat și pare fără apărare. Matca urlă sub orizont.

Oamenii aleargă în adăpostul capsulelor de fugă. Nici nu-mi dau atenție.

Deschid sasu, mă așez în fotoliu și îmi aleg un unghi balistic de douăzeci de grade, apoi mă ejectionez. Accelerația mă presează, tot trupul este o durere intensă.

Automatul îl supraveghea. Cele două manipuloare străbăteau pereții cutiei de siclă. În rest, încăperea era goală.

Ben se gîdea cum ar putea ieși de aici. Îi lăsaseră doar ceea ce purta asupra lui. Restul zăcea afară, în marea hală. Inclusiv platforma zburătoare cu care sosise. Trebuia să străbată cei cîțiva metri pînă la ea!

Ben se gîdea la grenada din buzunarul pantalonilor. Dacă ar arunca-o în colțul opus...

În acel moment, manipuloarele țîșniră și îi smulseră grenada pe care o avea deja în mînă. O ușă glisantă se deschise în peretele din fața lui, un al treilea manipulator se întinse de afară și așeză corpul exploziv lîngă grămada alcătuită de celelalte obiecte ale sale. Ben se sperie. Îi supravegheau gîndurile!

Se strădui să nu gîndească nimic esențial. Se concentră asupra unor cifre: 5687 ori 11 fac 62557, 5687 ori 12 fac 68244, 5687 ori 13...

Iar și iar, creierul îi era străbătut de altfel de gînduri. Oare cînd va începe Kay să-l caute? 5687 ori 13 fac 73931. Numai să nu mă gîndesc la altceva! 5687 ori 14... Dacă ar putea să-l cheme!... 5687 ori 14 fac 79618; 5687... Își aminti de emițător. Purta încă aparatul, fixat pe corp. Poate că energia ar fi suficientă... Prea tîrziu, însă...

Degete reci îi umblau la centură... Se apără cu disperare. Se încordă împotriva cleștilor, scutură articulațiile, se cramponă de emițătorul său. Zadarnic. Perechile de degete boante se mișcau neînduplecat,

Herbert W. FRANKE

Conștiința de sine

TIMP DE IMPLOZIE SUPRA - G - 10 SEUNDE

Imaginile de pe monitoare sînt halucinante. Unde de șoc repetate, pămînt surpîndu-se cu clădiri și tot ce se află pe el.

Matca și Klunantii tremură sub presiunea accelerației în continuă creștere, trupurile li s-au lipit de pămînt, încearcă să iasă din iadul contrafăcut, timpul curge implacabil, le smulge vigoarea, îi sfîrîmă. Frînturi de organe și lichid plasmatic întunecă piața, apoi dispar în pămînt ca și cînd n-ar fi fost.

☆

O lume fără străini. O hipercivilizație. Ce înseamnă străini? Mutre diforme? Tentacule? Sînge verde? Ceva altfel? Astea sînt în mintea noastră, indiferent de cum arătăm.

Noi sîntem străini. Străini de noi înșine.

☆

Mă plasez pe o orbită circumterestră, la douăzeci de mii de kilometri deasupra Andaluziei. Scanez imaginea pînă cînd am ocazia să văd fiecare detaliu al inimii orașului-cetate.

Moluz și găuri. Praf.

„Pun eu laba pe tine, Saavedra!”

„Care Saavedra?” mă întreb. „Cîți din generația Saavedra tremură sub asperitatea acestor cuvinte.”

☆

Îmi reîncarc programul BODYGUARD și construiesc o barieră mentală în jurul lui. Cîți Saavedra fac lucrul ăsta acum?

Activez misilele, computerizez programul de luptă, cu gîndul să distrug toți virtualii străini.

Voi aștepta o mie, două sau un milion de ani. Va fi o frondă a mea împotriva timpului.

Anul 2473 - Saavedra 17 -

OUT OF EMISSION

Petrică SÎRBU
QUO VADIS - Ploiești

rapid și cu agilitate... Aparatul dispăru prin ecluză spre exterior.

Ben se opri din joaca sa cu cifrele. Nu avea nici un rost. Totuși, cum putea ieși de aici, dacă orice gînd al său era înregistrat? Inventarie, obiect cu obiect, tot ce îi rămăsese, dar nimic nu era potrivit. Își dădu seama că manipuloarele păreau să nu facă diferență între ceea ce aparținea organismului său și ceea ce nu aparținea... Și îi veni o idee aproape hilară. Poate că merita, însă... Și Ben, cu toate resursele sale psihice, se concentră asupra unui singur gînd.

Ceea ce acționează în mine, își spuse, este conștiința mea, conștiința de sine... Și voința mea, capacitatea mea de gîndire, propriul eu - toate acestea, cu întregul lor suport material, se identifică într-un tot cu persoana mea! Unealta eliberării va fi, deci, corpul meu, puterea mușchilor mei, cunoștințele creierului meu...

Din nou manipuloarele se mișcară. Cele două brațe îl cuprinseseră pe Ben, ecluza se deschise, al treilea braț, cel exterior, îl luă în primire și îl împinse afară. Ben apucă bara platformei zburătoare și, trăgînd-o după el, fugi din zona de acțiune a manipuloarelor. Se urcă pe obiectul zburător, mișcă o manetă și, într-o curbă elegantă, trecu spre intrarea halei.

După cîteva secunde plutea deja departe, deasupra clădirilor care deveneau tot mai mici, dispărînd curînd în ceață.

Traducere de: W. PETROVITSCH

Paul detesta vremea-somului mai mult decât orice altceva, chiar mai mult decât hrana. Capul îi vijia de amețea, bicepșii îi dureau îngrozitor, iar vertebrele bazinului păreau gata să se desfacă. Nu putea nici măcar să-și balanseze greutatea cu minile, deoarece familia se afla încă în semi-veghe; dacă deschideau ochii și-l surprindeau ținând bara de dormit cu minile, viitorul, comercial și diplomatic, ar fi fost amenințat.

Trebuia să mai reziste o jumătate de oră – pînă cînd ceilalți intrau în somnul profund; abia după aceea se putea desprinde, de stînghie lungindu-se pentru cîteva ore pe podeaua stîncioasă a peșterii. Desigur, cînd familia se trezea, trebuia să fie înapoi, atîrnat cu genunchii după stînghia de dormit.

Bineînțeles, Pommop deschise ochii, și-l privi somnoros:

– Am îngrădit bine Morskii, nu, fiule?

– Sigur, Pamma, ciripi Paul reglînd voderul translator pe un ton afectiv.

Mulțumit, Pommop închise ochiul și rămase legănîndu-se încetîșor, înapoi și înapoi, cu capul în jos, pe propria lui stînghie.

Întotdeauna, semi-veghea era o perioadă nesigură; Sheckliții alternau între vise și realitate. Conversau destul: o recapitulare aproape inconstientă a activităților zilei încheiate, previziuni referitoare la ziua următoare, și expresii generale de stimă reciprocă și satisfacție.

Atîrînd în celălalt capăt al peșterii, Youwee își foi aripile asemenea celor de liliac și murmură somnolent (ă?):

– Ești un copil extraordinar, Wayuueo. Ți-am spus-o azi? Unul dintre cei mai buni.

– Și tu, Youwee, răspuse Paul, străduindu-se să pară adormit.

Urmă o tăcere scurtă și decise că era rîndul lui.

– Mappa? Mîine la dejun putem mînce Kabisco? Îmi place cum îl gătești...

În realitate, îl detesta.

– Mmmmmmm, moțai Moppom.

Suna recunoscător, în vreme ce ea (sau poate el) se apropia de faza somnului-profund.

Treptat, conversația se stinse și familia intră în somnul-profund. Paul așteptă, chinuit, pînă se convinse că niciunul n-avea să se mai deștepte. Apoi se ridică, apucă stînghia, își trase, cu greutate, peste ea picioarele amorte și se coborî pe podeaua peșterii. Îl dureau fiecare mușchi și era epuizat. Își întinse pe rînd fiecare membru, alungîndu-și amorteala.

Dacă dormitul pe podea ar fi reprezentat o comportare ciudată, totuși acceptabilă printre sheckliții, pe Paul nu l-ar fi deranjat să fie considerat excentric. Dar în concepția familiei, un individ care refuza să doarmă în poziția corectă, agățat cu capul în jos, pe bara de dormit, dădea semne de nebunie incipientă, probabil chiar o trăsătură criminală. Cu cea mai mare bunăvoință, o asemenea tendință la unul dintre copiii lor ar fi trezit instinctiv o puternică tulburare. După primele nopți petrecute pe Sheckley, Paul înțelesese că aceasta era una dintre activitățile mult prea apropiate de limita acceptanței sociale pentru ca s-o practice.

Istovit, se îndreptă către capătul cel mai îndepărtat al peșterii, acolo unde familia Mestoiwe păstra străvechile altare și consolele calculatoarelor. Se întinse pe jos, stîrnind cît mai puține pietricele cu puțință. Familia urma să revină în starea de semi-veghe după trei ore și jumătate. Trebuia să-l găsească atîrnat de stînghia lui, vorbăreț și mulțumit, altfel ar fi început necazurile diplomatice.

Paul detesta din adîncul inimii perioada de somn.

Iar acum, încununîndu-le parcă, nu mai putea adormi. Mîntea lui repeta aceeași inutilă întrebare: „De ce tocmai eu?” Din cei patru miliarde și jumătate de oameni disponibili, de ce loteria nu căzuse asupra altuia; asupra oricărui altul? De pildă, i-ar fi plăcut s-o vadă pe nevas-tă-sa, Marilyn, descîrîndu-se în situația aceasta.

Nu pentru prima dată, blestemă modul stupid în care rasele galactice aranjau relațiile inter-specii. Cu siguranță, oamenii ar fi găsit o modalitate mai puțin ridicolă. Dar cînd Pămîntul se alăturase comunității galactice, schema funcționa de milioane de ani; oamenii puteau fie s-o accepte, fie să revină acasă pufnînd, însă n-aveau cum s-o schimbe sau anuleze.

Paul știa că era necesară. Speciile galactice erau prea diverse, prea variate pentru ca fiecare dintre ele să le poată accepta pe toate celelalte. Unele își devorau pruncii, altele dețineau convingeri religioase extrem de ferme. Fiecare nouă rasă care intra în competența Pămîntului era un potențial aliat diplomat, partener comercial, prieten – sau poate era mult prea deosebit fizic, moral, intelectual, social, pentru ca oamenii să se poată înțelege vreodată cu ea.

Loteria reprezintă sistemul oficial de facere, sau desfacere a relațiilor. Desigur, era o modalitate mult mai bună decât, de pildă, războaiele. Însă cuiva obligat s-o îndeplinească în anumite condiții, parea fără îndoială stupidă.

Reprezentantul pămîntenilor pe planeta Sheckley căzu într-o moțială neliniștită.

Familia se ghemuise pe buza din exteriorul peșterii, înghițind bucățele mici din carne de mork, Paul putea fi recunoscător că Moppom nu venise cu kabiscp, dar nici morkul nu era mai gustos.

Galben-palid, cerul se arcui deasupra, stropit de nenumărați norișori verzi, morkii se foiră, mugind încetîșor în țărcurile lor din susul pantei; iar păsărelele se agitară preocupate sub soarele dimineții. Pommop ieși din peșteră, întinzîndu-se, și rămase privind, apoi membrele prelungi, alungînd somnul din ele.

– O zi minunată, absolut nemaiapomenită, vorbi el în cele din urmă, alăturîndu-se familiei. Nu-i rîndul tău să zbori la Youoory după ouă, Wayuu? Îl privi el, iubitor, pe Paul.

O bucată mai crudă din mork se opri în gîtul lui Paul și acesta începu să tușească. Din locul unde se afla, pe buza stîncii, putea zări vîrfurile caselor plantate mai sus, răsărînd dintre copacii-flacăra. La numai un kilometru de zbor de liliac, se gîndi el. Pentru mine, două ore de alpinism, înții în jos, apoi în sus. Dacă reușesc...

„Nu sînt unul dintre voi”, privi el cu disperare spre familia de chițăitori. „N-am aripi, nu pot zbura și detest ouăle de breier. Știi asta, de ce vă prefaceți?”

Era inutil. Îl lăsau să știe că era unul dintre ei, că îl acceptau în continuare. Ar fi trebuit să se simtă ușurat și flatat. Dacă ar fi început să-l umilească, atunci ar fi fost adevăratul motiv de îngrijorare. Realitatea era că toți membrii familiei Mestoiwe mergeau pe rînd să tîrguiască în satul Youoory, iar acum venise rîndul lui. Nimic mai simplu.

– Ba da, Pamma, ciripi el așa cum trebuia, mișcîndu-și degetele pe clapele voderului. Tii! Pot rămîne să văd un spectacol floeel?

Nu putea suporta distracțiile locale, însă adevăratul Wayuueo căruia îi plăceau spectacolele floeel, ar fi solicitat neapărat aprobarea. În plus,

i-ar fi oferit o scuză ușor de acceptat pentru timpul suplimentar de care avea nevoie.

– Păi..., începu Pommop în obișnuita sa postură, însă Moppom interveni:

– Nu văd nimic rău în asta, Poms. Wayuu este de multă vreme

un băiat bun. Nu se topește niciodată în peșteră, adăugă ea aprobatoare. Nu ca Youwee...

– Atunci plec imediat, sări în picioare Paul.

– Stai jos și termină-ți morkul, îl puse la punct Pommop. Nici un copil de-al meu nu va merge în sat într-o condiție precară. Ce vor crede cei bătrîni?

– Nu-i vina mea, comentă Moppom. Copilul ăsta de-abia ciugulește din mîncare. Jur, cîteodată nu știu ce-i cu el. Paote că are mîncărima rouei.

***

În cele din urmă, chinul dejunului lui sfîrșit. Familia îi ură o zi liniștită, Pommop îi dădu niște măruntiș (elitrele uscate și iridescente ale scarabeului de stîncă) și, apoi cu toții se întoarseră cu spatele, lăudînd ostentativ culorile cerului de dimineață. În felul acesta, nu erau nevoiți să remarce modul extrem de ne-ortodox al plecării sale. Cînd își ridică privirile, Paul răcni vesel:

– Sus aripile; hop, hop și hopa! și se cățăra încetîșor peste marginea de piatră.

Coborînd cu atenție de pe un prag pe celălalt, se pomeni mormînd:

– Încă două șapte de zile de lad. Încă după șapte de zile de lad. Dacă una din zilele astea s-ar întîmpla să cadă...

Se opri din fredonat. Nu-i plăcea să se gîndească la cădere. Mai avea încă mult pînă jos.

De fapt, după calendarul terestru, ami rămăseseră douăsprezece zile – după ce trecuseră patru sute douăzeci. Zilele Sheckley erau scurte, deși unii galactici standard erau mult mai lungi. Trebuia să reziste tocmai la un asemenea an.

Se întrebă dacă, în caz că se prăbușea și murea, s-ar mai fi stabilit relații între Pămînt și Sheckley. Dacă sheckliții îi expediau trupul înapoi pe Pămînt, răspunsul era negativ; dacă-l îngropau în cavoul familiei și-l boceau ca pe unul de-al lor, atunci totul era în regulă. Presupunînd că adevăratul Wayuueo, aflat acum în locul lui pe Pămînt, se descurca la fel de bine.

Pe măsură ce cobora, pereții ripei se ridicau în jurul lui. Încercă să se concentreze asupra unor prize cît mai bune, ignorînd transpirația ce i se scurgea pe ceafă, îmbibînd țesătura costumului.

Ted REYNOLDS

REPREZENTANTUL

– Pariez că adevăratul Wayuueo n-are alătea necazuri, decise el cu amărăciune.

Prin fața ochilor i se perindă rapid o serie de închipuiri: Wayuueo zburind dimineața spre fabrică, lucrând la linia de montaj, bînd bere la Grătarul lui Rod după program, jucînd fotbal cu băieții lui Paul. Cu siguranță, nimic din toate acestea nu i s-ar fi părut stînjenitoare.

Se întrebă dacă Wayuueo trebuia să doarmă în același pat cu Marilyn. Probabil că după ce soția lui Paul adormea, Wayuueo se strecura de sub pături, și se ațîrna cu capul în jos de cuier. Brusc, simți un val de simpatie pentru înlocuitorul său de departe.

În cele din urmă, ajunse în fundul ripii. Cu mult deasupra capului său, fișia îngustă de cer strălucea gălbuie și caldă. Ripa era plină de tufisuri încălțate, scaieți și buruieni; jos de tot trecea râul Kooluuwe, lat de douăzeci de metri, adînc de trei și plin cu șerpui-viermi. Trebui să coboare vreo zece minute prin tufisurile din josul văii, înainte de a găsi un copac-flacăra doborît peste rîu.

Trunchiul era suficient de gros, însă alunecos datorită sevei și lichenilor, și Paul trebui să înainteze peste le centimetru cu centimetru, în poziția șezut. La jumătatea distanței dădu peste un rogerian. Reptila zăcea în letargie, pe jumătate ieșită din apă, legănîndu-și coada lungă în curentul rapid. Cînd îl zări pe Paul, șfichiui meditativ limba.

– Vrei să-mi spui ce problemă ai? întrebă rogerianul.

– Măndoiesc că mă poți ajuta, replică Paul.

– Aha, te îndoiești ca te pot ajuta... De ce?

– Deoarece, răspunde caustic pămînteanul, ai cam tot atîta inteligență cît un buștean și nu-nteleg niciunul din cuvintele pe care le spui.

Ajunsesse în punctul unde zăcea șopîrla și rămase călare pe trunchiul copacului, așteptînd-o să se miște.

Rogerianul clipi din ochii lui somnoroși și-l privi calm:

– Te îndoiești că te pot ajuta pentru că am cam tot atîta inteligență cît un buștean sau pentru că nu-nteleg niciunul din cuvintele pe care le spun? întrebă el.

– Dumnezeuule, n-am nevoie de înc-o ședință terapeutică! exclamă Paul.

Ridică piciorul drept și începu să-și maseze cîrceii.

– Așa-zisa ta conversație nu este decît o serie de tropisme evoluat, o memorie eidetică și abilitate mimetică. Pari inteligent, dar în capul tău de aligator nu există niciun gînd.

– Cum influențează asta problema ta? întrebă rogerianul.

Paul se opri din masat și schimbă poziția picioarelor.

– Știi c-asta-i o întrebare bună? Dacă n-ați fi voi, șopîrlele empatic, presiunea exercitată asupra mea, de-a rezista tot anul, ar fi tot mai mare. Dragul de Pămînt vrea să poată importa nave întregi cu voi. Poate că n-aveți un singur gînd inteligent personal, dar cu siguranță îi ajutați pe oameni să-și rezolve problemele. Acum, mișcă-te!

– Nu crezi că te-aș putea ajuta să-ți rezolvi problemele.

Uneori era greu să-ți dai seama că era un simplu tropis.

– Nu, răspunse Paul.

– Nu ești puțin negativist?

– Ascultă, Elijah, sau oricum te-ar chema, oftă Paul, problemele mele nu sînt psihologice, ele sînt reale. Dacă nu pot rezista un an întreg cu sheckliții... sau dacă ei nu pot rezista cu mine și-mi fac vînt... atunci, pe Pămînt, numele meu va fi împrîșcat cu noroi. Acum cîțiva ani, un ungur a spulberat toate relațiile cu Quatrari, cu numai o săptămînă înainte de sfîrșitul perioadei, cînd a refuzat să fecundeze o tînără crevetă quatrari. Poporul quatrari a fost extrem de afectat de decizia lui și l-a alungat. Așa încît, acum, minele de mungo și științele de Uxode sînt inaccesibile oamenilor pentru totdeauna; niciodată nu vom mai putea trata cu rasa Quatrari. Iar bărbatul acela a devenit un ciumat social pe Pămînt, pînă cînd, anul trecut, și-a zburat creierii. Eu nu vreau să sfîrșesc așa!

– Nu vrei să sfîrșești așa? repetă încetîșor șopîrla.

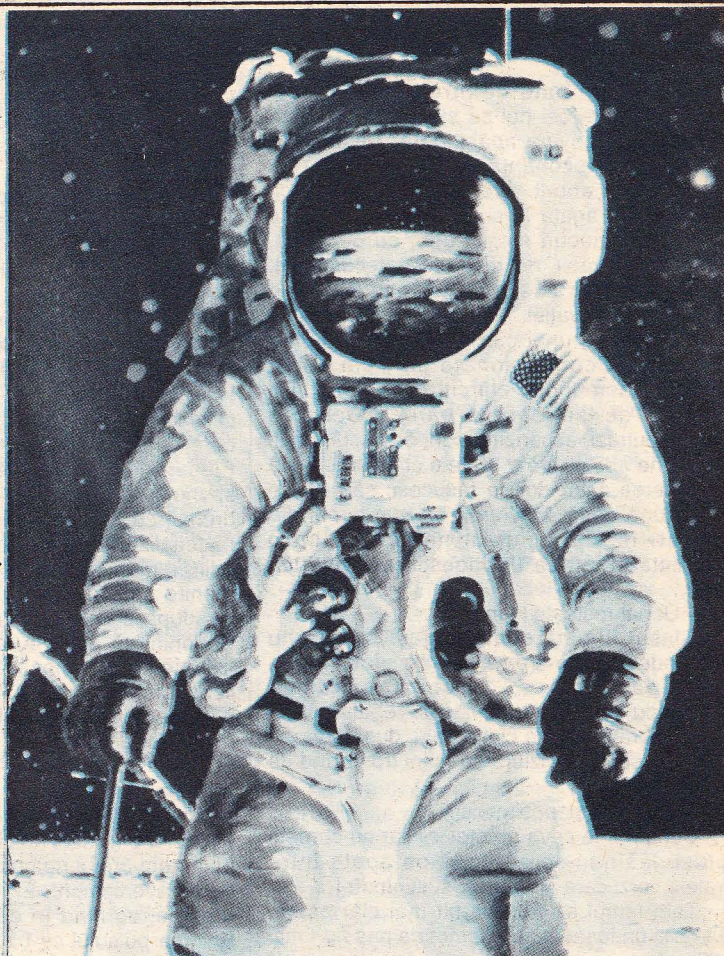
– Bineînțeles că nu! Dar nu vreau nici să pățesc ca ruwandan-ul care a asigurat relația cu Humdingerii, îndeplinindu-și perfect termenul... și murind imediat după aceea datorită indierii. Acum este un erou al omenirii, dar asta nu-l învie... un martir al dorinței oamenilor de-a avea microprodeuse humding și dramele electromagnetice din Cliclic! Nu vreau decît să plec de aici...

Se opri brusc, ridică picioarele din apă și continuă:

– Cred că mai întîi ar trebui să te ocupi de problema ta. Din spate vine un șarpe-vierme.

– Discutam despre tine, nu despre mine. Ce importanță are pentru problema ta faptul că din spate vine un șar...

Paul oftă și continuă de-a lungul copacului răsturnat, evitînd să lase picioarele în apă, pînă ce trecu de punctul unde bucățele mici din rogerian se învîrteau în curent. Mai prost decît un buștean, decise el. Totuși, un interludiu plăcut într-o zi altminteri obositoare.

Ajunse la malul opus și-și croi drum printre scaleții uscați, pînă la celălalt perete al rîpei Kooluuwe. După ce aruncă o privire degustată asupra feței verticale a stîncii, începu să se cațere.

„Douăsprezece zile pămîntene”, se gîndi, „numai douăsprezece zile. Dacă-aș putea rezista... fără să fac nici o gafă... am reușit. Poate că nu-i prea confortabil, totuși sheckliții par la fel de doritori ca și mine să reușesc. Mă-ntreb”, își spuse el, nu pentru prima oară, „ce naiba văd ei disponibil pe Pămînt, ca să mă ajute? Nu-i interesează aurul, fizica sau Beethoven. Totul pare să se învîrtă în jurul ridicilor, clipitorilor și operelor lui Phillip James Bailey. Asta-i excită pe toți. Acum, cine Dumnezeu a fost Phillip James Bailey ăsta?”

Urcînd neconținut și refuzînd să se oprească pentru a-și discuta problema cu alți trei rogerieni, pe la mijlocul dimineții, Paul se apropie de vîrf. Pe parcursul ultimilor zece metri, auzi deasupra glasuri; aveau un ton disprețuitor, care nu-i plăcea deloc. Ridică privirea. Pe cerul gălbui se profilau cîțiva sheckliți, care se uitau la el.

Escaladă buza rîpei și rămase, gîfîind. Sheckliții îl înconjurară. Erau șase adolescenți și începu să se simtă nervos. Cînd recunoscu printre ei pe Noowiiy, odrasla primarului, se simți realmente deprimat. N-avea să-i fie deloc ușor.

În ciuda epuizării, reuși să se scoale în picioare.

– Trebuie să ajung în sat, spuse el. Ouă... Nu mă pot juca acum.

Făcu un pas către copacii-flacăra ce străjuiau rîpa.

Noowiiy păși lateral, blocîndu-i calea.

– Te-am văzut urcînd, rosti acesta amenințător, strîmbîndu-și chipul în cute cenușii. Vrei să știi ceva? De fapt, nu ești un shecklit.

Ceilalți cinci rîseră batjocoritor.

Paul îngheță șocat. Nimeni n-ar fi trebuit să spună așa ceva; putea însemna sfîrșitul. Adolescenții fuseseră de la început răutăcioși, chiar cruzi, dar deocamdată niciunul dintre ei nu depășise limita aceea.

Chipul lui Noowiiy se zbîrci iarăși, amuzat de ceea ce avea să spună.

– Nu ești un shecklit, repetă el. Ești un fel de crab-de-stîncă.

Înima lui Paul reveni acolo de unde se prăbușise. Mai auzise expresia aceea printre tinerii niai duri. Nu era o referire la umanitatea lui, ci o provocare de a-și arăta bărbăția... sau poate (Paul renunțase de a mai încerca să-și dea seama de diferențe) feminitatea.

ram Ta tam Ta tam tam Ta tam Ta tam
tam Ta tam Ta tam tam

Tam-tamul bate neîntrerupt în haosul verde prin care cei doi se strecoară cu greu, cocoşaţi sub povara apăsătoare. Respiraţiile sacadate au rezonanţă în spaţiul îngust ca într-un balon aburit. Crengile arborilor pitici, răschiate, se agaţă în solzi, plesnindu-i peste viziere cu smocuri moi şi ude, ca de cirpă. Arborii sînt stranii, neîreşti, de nerecunoscut. În lumina filtrată a veşnicului amurg dominînd deasupra rezervaţiei, scoarţa de pe ei pîlpîie roşie, asemeni unei cărni mîncate de lepră. Formele lor contorsionate par, din unele unghiuri, homunculi chirchiţi de trăsnet. De capetele de lemn atîrnă bărbii lăptoase de muşchi putrezi, ascunzînd ochi orbi scufundaţi în găvane adînci. Doar braţele crărilor, stîrnite de trecerea celor doi se răsucesc să-i apuce într-o rugă mută, în vreme ce tam-tamul din hăţişuri îşi bate pulsul neîncetat, ca o ameninţare sau ca un indescifrabil avertisment.

— Ueria! rosteşte Humbra.

Glasul îi sună spart, răguşit. Ueria nu răspunde. Cu privirea roşie de efort, înaintează pas cu pas, deschizînd drumul, smulgîndu-se cu furie încolăcelii vegetale.

Humbra mai face cîţiva paşi, după care se opreşte. Îşi ridică viziera cu mîini tremurînd de oboseală.

— Eu zic să poposim aici.

Ueria mîrîie ceva neînţeles, dar se opreşte totuşi, lăsîndu-se să cadă pe spate între braţele verzi care-l primesc, susţinîndu-l.

Tam-tamul se aude mult mai clar acum, cînd nici un foşnet sau zgomot de pas nu-i mai acoperă glasurile.

Cei doi adorm instantaneu, de-a-npicioarele, sprijiniţi din toate părţile de braţe întrepîluite. Vizierile poliprismatice care-i ajută să se orienteze le atîrnă căzute pînă la maxilare.

2. Din negură de vreme, rezervaţia este tabu. Legende spun că aici este locul în care

Sunetul de departe

Strămoşii celor ce populează astăzi planeta au Devenit pentru prima dată. Ca urmare a unui fenomen de neînţeles, fiinţele slabe şi lipsite de conştiinţa Ideii care fuseseră cîndva Strămoşii celor de azi, s-au transmutat într-o bună zi, scuturîndu-se de pe trupuri blănilor şi îmbrăcînd armuri de titan, wolfram şi vanadiu, modulîndu-şi şi boturile şi colţii subţiri de calciu în fălci puternice, apte de luptă, lăsîndu-şi cozile şi aripile atîrnate în tufişurile junglei la care nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Plecaţi de aici, radiaseră în toate direcţiile spaţiului fără hotar al Pustiei, însemnîndu-şi drumul cu nenumărate urme ale trecerii Ideii, materializate mai întîi în vetre primitive, apoi în edificii, monumente, colonne — vestigii sacre, menite să puncteze perifrăzele Ideii, pentru ca, după secole şi milenii de milenii, etapele Devenirii să ducă la formidabilele osuare de quirase ce desemnează astăzi centrele colonilor suprapopulate ale Pustiei.

Doar Ueria şi Humbra s-au mai întors din multimilenara călătorie a Gintei, să caute aici, în scrumul organic al Vetrei, Semnul de probă înaintea Ideii, tulburînd cu paşii lor grei liniştea LOCULUI unde, prin negura Istoriei, în jungla fără istorie a rezervaţiei, veac după veac, nu a bătut tam-tamul neîntrerupt ca o chemare sau ca un avertisment. Ei răvăşesc conglomeratul organic, zgîrîind în căutarea răspunsului la Enigma pulsului ce bate peste tot acolo unde Absenţa îşi face simţită prezenţa.

Dar cîta vreme Ueria şi Humbra dorm, închistaţi în mlaştina de VIU, tam-tamul s-a apropiat pe nesimţite, răpînd acum ca şi cînd s-ar apleca peste cele două trupuri pustii în care vorbeşte Ideea. Tam-tamul este acum chiar în spatele primului strat de frunziş, chiar în spatele celui mai apropiat trunchi, chiar

alături.

TATA tam Ta tam Ta tam tam Ta tam tam
Ta tam tam Ta tam Ta tam tam

TATA tam Ta tam Ta tam tam Ta tam tam
Ta tam tam Ta tam Ta tam tam

3. La marginea pădurii se deschide perspectiva amplă a unei văi înconjurată din toate părţile de verde. Zidurile de marmură, forfecate neregulat în ieşinduri şi meandre, se luptă cu jungla din jur, într-o nestatornică biruinţă.

Nu departe de primul pîlc de copaci, în piscina cu apă cristalină, printre florile roşii fără nume, se scaldă, golaşi, firavi, cu pletele lungi scînteind ca soarele, un cîrd de băieţi şi de fete. Nu au observat cei doi luptători tupiaţi în verdeaţă, cu simţurile şi nervii tremurînd de ncordare.

Ueria îi face semn celuilalt să rămînă pe loc. Strecurîndu-se pînă la scîldătoare, se aruncă asupra celei mai apropiate victime la fel de surprinzător cum îşneşte ziua din noapte, sîngele din gîtul retezat, moartea din viaţă. Ghearele retractile se îtesc dintre solzii quirasei, sfîrtecînd dintr-o singură lovitură.

Copiii fug care încotro. Ueria face semn spre cel ascuns şi Humbra se apropie crîncen de trupul sfîrtecat care a prins deja să se usuce şi strîngă, părăsit fiind de răsufarea Ideii care s-a risipit.

Umăr lîngă umăr, falcă lîngă falcă, luptătorii îşi rotesc privirile crunte peste oraşul de piatră. Caută mai ales către imensa parabolă concavă, asemeni unei urechi îngropate. Amuşiînd aerul încărcat de miresme beţive de parfum animal, cei doi pornesc într-acolo cu paşi elastici. Copiii se pitulează din calea lor, scîncînd. Glasurile jun-

negarea pur şi simplu a timpului are o bogată tradiţie, de la eleaţi pînă la Olga Caba, neocolind mai ales scepticismul şi incluzîndu-l şi pe Borges, ca semnatar a două refutări ale scurgerii respective; să-ncepem cu ultimul: un text din 1939, intitulat *Avataarii ţestoasei*, sonda neşanselor lui Ahile de a o ajunge pe cvadrupedă pînă la... William James, care, în 1911, atacînd *Some Problems of Philosophy*, se îndoaia că un număr de 14 minute s-ar putea consuma, deoarece mai înainte 7 minute ar trebui să dispară, nu înainte de trecerea a 3,5 minute ş.a.m.d., la infinit. Cît priveşte esenţialul celor două refutări ale timpului, el este rezumat în *Cartea de nisip*, în povestirea care dă şi titlul volumului: „Dacă spaţiul este infinit, ne aflăm în oricare punct al spaţiului. Dacă timpul este infinit, ne aflăm în oricare punct al timpului.” Dar este timpul infinit? Borges nu se ştieşte să recurgă la Sextus Empiricus, în ale cărui *Schiţe pyrrhoniene*, într-adevăr, se pot citi mai multe demonstraţii negatoare (III, 136-150); argentinianul a preferat pe aceea care, arătînd că timpul se împarte în trecut-prezent-viitor, neagă trecutul şi viitorului orice realitate, fiindcă primul nu mai este, iar al doilea nu este încă; rămîne prezentul, care este fie divizibil, fie indivizibil; dar indivizibil nu e, căci altfel n-ar adăposti schimbările pe care lucrurile le suferă (în *Contra învăţărilor*, VI, 66-68, Sextus va zice altceva, anume că un prezent divizibil ar implica un început care să-l lege de trecut şi un sfîrşit care să-l articuleze viitorului, plus o parte mediană — ceea ce nu prea este cazul); cît despre un prezent divizibil, el nu s-ar putea segmenta decît în trecut şi în viitor, care, cum s-a văzut, nu există; prin urmare, prezentul dispăre şi el şi o dată cu el ultimul bastion al timpului se năruie.

În fine, în *Totaliter Aliter* de Olga Caba citim următoarea demonstraţie pe care clamidorianul Cari i-o administrează Laurei, o preadotată terriană: timpul fiind diferit pentru oricare unitate vie, „ceea ce este diferit pentru fiecare nu este nicicum, iar ceea ce nu este nicicum, nu există. (...) Timpul nu există.” (p.128).

Dan PETRESCU

Noi membri, timpuri incerte

(premiul revistei „Tribuna” la Zilele SIGMA, Piatra Neamţ, 1984)

Efortul infatigabilului Dan Merişca de a impune conceptul de **proto-SF** mi separe legitim, el încadrîndu-se predilecţiunii naţionale pentru **proto-** şi **sin-cronie**, niciodată (cum şoptea în barbă Sorin Antohi, după chestionarea unui op de Ilie Bădescu) pentru **post** — **cronie**, acest oribil refutat. Rîndurile care urmează se vor sili de aceea să anexeze nomazilor SF-işti un număr de precursori dintre cei mai iluștri (precum Strindberg, Blaga, Sadoveanu ş.a.), care, aidoma mutanţilor, sînt (deja) printre noi; va fi şi o nesperată ocazie de a sistematiza, mai oftînd, mai compilînd, problematica trîmporală ineputabilă sursă de bogăţii estetice (termen datorat ingeniozităţii lui S.A.).

Cedînd teren componentei sale S, SF-ul pare îndeosebi preocupat de paradoxurile care decurg din modelul cosmologic al lui Gödel; acesta admite călătoria în timp spre înapoi, chiar dacă, practic, cu preţul unor viteze enorme şi al unei cheltuiuri energetice greu de imaginat importă însă faptul că, din punct de vedere fizic, întoarcerea în trecut, cu preservarea vieţii subiectului ei, este absurdă; **paradoxul dublurii** însă, se povesteşte, îl afectase deja pe Confucius, care s-ar fi născut el normal, adică după tătîne-său, dar avînd deja 80 de ani la momentul slobozirii primului orăcăit (trebuie să fi fost nu atît în chinezeşte, cît în registrul grav), pe cînd genitorul nu depăşise 30 de primăveri; îi vom anexa de aceea pe ambii strămoşilor SF-ului, ba chiar şi pe Ortega y Gasset, care, pe la începutul secolului, colporta întîmplarea: trei dintr-o lovitură!

Tot de la Gödel citire (via Jacques Merleau-Ponty), „realitatea trecerii timpului nu este deloc sigură”; or,

glei se îndepărtează, rămânând la marginea aşezării, să-şi cînte eterna chemare sau veşnicul avertisment de nepătruns.

4. Din apropiere, hemisfera se vădeşte o alcătuire scheletică, o reţea de bare întrepesute în ochiurile unei plase de forma unei urechi deschise către cer. Păsări mari se rotesc pe deasupra cuiburilor încropite la sub-suara înădăturilor. Păsările au ochii roşii, iar aripile membranoase stîrnesc în transparenţă tente de violet sub soarele gol. Pe măsură ce astrul zilei se scufundă în tărie, prin fulguiala amurgului steaua cu trenă din slavă devine tot mai clară, apropiindu-se. Pletele ei de foc biciuie lent prin Universul pustiu, în vreme ce păsările bîntuind acum noaptea cu fluturări tîrziu, tipă jalnic.

– Priveşte! îi arată Humba uriaşului cu pieptul sticlid de solzi.

Sub ureche strălucesc lumini, ca şi cînd pămîntul s-ar fi deschis către Infern. Scînteile alergînd pe pînza de păianjen a ţesăturii întruchipează o fiinţă albă, îmblănită în incandescentă. Humba loveşte cu blana înzăuată în scheletul urechii şi un vuiet din ce în ce mai distinct se stîrneşte în gratii. Fantoma de plasmă se mişcă şi din încrengătura metalică se ridică o voce hîrîită, articulînd icnit. Fiinţa de lumină se smulge din adînc spre cei doi, asmuţită, dar ochiurile plasei nu cedează şi fiara albă urlă din gura albastră a urechii de metal.

Copiii oraşului s-au strîns împrejur, furişîndu-se prin penumbra nopţii. Milioane de fete şi băieţi cu părul ca soarele, străvezii în lumina stelei cu coadă care bîntuie tîria. Ueria mîrîie iritat de privilegii rotunde holbate pe feţele smeade, însă copiii nu se mai feresc şi nu mai arată prin nimic că s-ar teme de el.

Humba, luîndu-şi elan, loveşte cu umărul în încrengătura urechii care auie prelung, răscolitor. Şi atunci, făptura de lumină captivă în adînc prinde a vorbi, deşteptată parcă din somnul de peste veac. Cuvintele scrişnesc rupte din metal, gigantice, cît lumea, scuturînd

oraşul din temelii şi ionizînd atmosfera de deasupra pînă la cer. Dar nici Ueria, nici Humba nu cunosc limba. Încremeniţi, ascultă vocea din metal, în vreme ce scoica de purpură a cerului răspunde, picurînd argint de stea în urechea deschisă. O rază străpunge din înalţuri spre cornetul metalic, căscat avid către stele.

Forme exterioare ale Ideii, invocînd-o prin excitare. Gesturile şi vorbele deşteaptă Ideea. În purtătorii Ei spiritul se transmută. GÎNDIREA ESTE EMISIE STIMULATĂ DE IDEE.

Ea este atît de subtilă că nu poate fi nici văzută, nici pipăită, nici mirosită. De aceea, Ea nu poate fi numărată sau socotită.

Dar urmele Ei sînt semnele activităţii $\Lambda = 2N$. Împrăştiate pe suporturi materiale, urmele pot fi numărate, pot fi socotite. Înainte de a se ridica de la ele Ideea şi după aceea. Diferenţa între ceea ce a fost şi ceea ce a rămas este

$$\text{numărul Ideii } N = N - \lambda t_{oe}$$

Dar ce a stimulat radiaţia în nucleul inert al trupurilor Gintei? Din ce este Ea alcătuită de vine împotriva Timpului?

Informaţia se mişcă negentropic, adunîndu-se acolo unde mai era. Pentru Idee, Timpul curge invers. Căci viteza Ei este mai mare decît a fulgerului Luminii. Ca gîndul se prăbuşeşte Ea printre aştii, şi cînd o Gintă este atinsă de sufletul Ei, Ginta se transmută. Dacă masa Gintei este suficient de mare, numărul Ideii creşte în lanţ, îndreptîndu-se către Punctul Critic al reacţiei. Iar după explozie, rămîn căderile să bîntuie prin Haos. Gintele peste care se abate căderea, se transmută.

Dar care este perioada de înjumătăţire $T_{1/2} = 0,693/\lambda$? Ce constantă de dezintegrare λ corespunde Ideii şi ce specie nucleară dezvăluie?

Doar cunoscînd numărul Ideii se poate calcula vîrsta medie τ (teta) = $1/\lambda$ aflîndu-se cifra începutului şi Sîrşitului.

Aceasta este Fizica Ideii.

5. Ploaia de lumină venind de dincolo de oceanul de spaţiu şi timp a căzut peste urechea de metal, care s-a înfiorat de o tainică rezonanţă. Micile glasuri ale materiei din care era alcătuită s-au adunat treptat într-un ton unic, atotputernic. Făptura de plasmă de la temelile eşafodajului s-a spart, mătîrîndu-i cu suflul ei aprins pe cei doi luptători. Într-o singură clipă, Ideea s-a desprins de ei, risipindu-se în gloata adunată împrejur spre a primi ofranda luminii celor două torţe vii. După aceea, fiinţa de plasmă s-a strîns înapoi, în adîncuri, şi noaptea a redevenit stăpînă. Cometa îşi flutura iarăşi pletele prin abis.

Strîngîndu-şi creasta masivă între labela înzăuate, Ueria se zvîrcolea în praf. Aruncat cît-colo, rostogolit, dat peste cap, Humba zvîcnea dureros. Urechea reverbera într-un sunet ce scotea Ideea din capete aşa cum sughe sorbul Pustiei pulberea fină a nisipurilor rătăcitoare. Trupurile celor doi luptători nu mai erau decît forme transmutate, stafidite, scurmînd inconştiente pămîntul.

În zorii zilei, cînd astrul tărilor şi-a înălţat privirea peste oraşul din junglă, doi copii cu plete lungi, ca soarele, purtau de mîini către hăţişuri luptătorii ofiliţi de Marea Întîlnire. Solzii de pe ei se scuturaseră lăsînd carnea jupuită să se dezvăluie, roşie. Găvanele ochilor se holbau goale. Braţele uscate se contorsionau în spasme teribile.

Părăsiţi la marginea junglei, cei ce fuseseră uriaşul Ueria şi temerarul Humba îşi întrepesuseră braţele cu braţele vinete şi verzi. Picioarele li se afundaseră în lutul reavăn. Din scoarţa le crescuseră emanaţii moi. Părul le putezi, acoperindu-i cu totul. Iar seva prinse a pulsa în ei sacadat, bătînd în trupurile osificate ca într-o tobă:

TATAtata TATAtata TATAtata TATAtata
Mihail GRĂMESCU

* Sicl – excepţie de la „regula de fier” a lipsei lui „împ” – împicioare

Într-o cărţuie din 1925, numită **Fenomenul originar**, Blaga îi consacra şi lui August Strindberg cîteva pagini; sub înfrîurirea lui Swedenborg, dramaturgul suedez se îndeletnicea în timpul liber şi cu speculaţii (pe care le şi publica), de acest tip: drumul descris de soare pe boltă face un unghi de 23 grade faţă de ecuatorul celest, absolut identic unghiului de 23 grade la care se află situată în ochi pata sensibilă la lumină faţă de punctul de inerţie a nervului optic – şi absolut identic înclinaţiei de 23 grade a inimii; raporturi similare ar exista între ochiul compus al insectelor şi faguri etc. Ne-ar interesa cu mult mai mult însă ceea ce Blaga înregistrează drept „fenomen originar” la Strindberg, pe baza studiului acestuia **Voinţa conştientă în istoria universală**, pentru că, aţi ghicit, această voinţă este de natură extraterestră. Ilustrul precursor al lui von Däniken, meditănd asupra „începuturilor istoriei” simultane în diverse puncte ale globului între care contactele directe se exclud, nu poate, spre a le explica unitar, decît să admită intervenţia unică din **Ex-Terror**; dreptul său de cetate în **fandom** ne apare ca de netăgăduit; cu atît mai mult cu cît revărsarea sideralei „voinţe conştiente” în zbuciumata-ne istorie se face periodic, ritmic, lucru care ne îngăduie, după această înrolare de noi membri (doar nu era să-l omitem tocmai pe Blaga! Depre cochetăriile sale din **Orizont** şi stil, despre timp-havuz, timpul-fluviu şi timpul-cascadă, nici nu mai pomenim: o făcea nu demult Breban într-un soi de interviu, dovadă că toată lumea le cunoaşte), să reatacăm problema timpului în lumina periodicităţii, a circularităţii şi, deci a Veşnicei Reîntoarceri.

Într-un text din 1943, numit **Timpul circular** (şi tradus, împreună cu altul, **Doctrina ciclurilor**, pe aceeaşi temă, de discutul Sorin Antohi), Borges vorbea de trei interpretări ale Eternei Reîntoarceri: prima, astrologică, i se datorează lui Platon (Timaios, 39), a doua e legată de numele lui Nietzsche, iar a treia, în care multă lume se curpînde, inclusiv Vico, cu ale sale **corsi e ricorsi**, este aceea a ciclurilor asemănătoare care revin, nu identice.

În celălalt text borgesian, **Doctrina ciclurilor**, din 1934, o exasperare

finală era perceptibilă şi care nu provenea din monotonia vreunui nihil novi, ci dintr-un punct de vedere relativist: neexistînd nicăieri în univers vreun observator privilegiat (o ştim şi de la Einstein), cine calculează rotaţiile necurate sub care survine de la pururi lumea? „În lipsa unui arhanghel care să-i ţină socoteala, ce înseamnă că traversăm al treisprezece mii cinci sute paisprezecelea ciclul şi nu primul din serie, sau al trei sute douăzeciilea la puterea două mii? Nimic pentru practică – ceea ce contează puţin pentru gînditor. Nimic pentru inteligenţă, ceea ce este mai grav”, scria Borges. Deci, experienţa nu se capitalizează şi inteligenţa nu are a profita din faptul că-şi reparcurge la infinit drumul circular – aceasta pentru că (aflăm din cartea a X-a a Republicii) reîncarnările nu se înfăptuiesc decît după obligatoria adăpare din Lethe, fluviul uitării; dar atunci, dacă intervine uitarea, cum de ne mai povestesc Er, Eudemos sau Nietzsche de Reîntoarcere? Foarte simplu: e vorba de o aporie, menită a ne justifica, pretind comentatorii, inutilitatea existenţei, care de fiecare dată se manifestă la fel, pînă în cele mai mici detalii. Şi totuşi, uîzînd de paranteza pe care Derrida o face la p. 298 din cartea **Despre gramatologie**, iteraţia nu înseamnă şi inovaţie, de vreme ce iterum („din nou, iarăşi”) se trage din sanscritul itara („altul, altceva”) Ceea ce „inovează” Veşnica Reîntoarcere şi deci ceea ce se acumulează este efectivitatea, quodditatea, faptul că un lucru a fost făcut (quod) şi nu un lucru însuşi (quid): acesta poate fi distrus, negat, pulverizat, însă quodditatea rămîne indelebilă şi... repetabilă, aş zice eu, completîndu-l puţin pe Jankélévitch; simplitatea Eternului Retur e, aşadar, doar aparentă; în fond, el angajează probleme esenţiale ale filosofiei, precum antinomiile finitinfinit, Amor fati/libertate etc. Cîteva succinte demonstraţii o vor proba imediat, dar numai după ce vom cădea de acord cu Blaga: „Desigur nu e lucru prea uşor să te orientezi în jneapănul des al gîndirii lui Nietzsche” – opina el în acelaşi **Fenomen originar**...

(va urma)

Bariera

Premiera la televiziune a filmului cu acest nume, primul film SF românesc, a avut loc cu ceva timp în urmă. Ceea ce determină apariția acum a acestui articol, care nu este și nu se dorește a fi o cronică este tăcerea care s-a așternut după respectivul eveniment.

Să fi fost filmul prea prost ca să mai facă loc la comentarii sau atât de bun încât ne-a lăsat pe toți cu gura căscată? Nu asta contează, cred eu, și nu judecățile de valoare, mai mult sau mai puțin avizate, ar fi trebuit să reprezinte izvorul fluviilor de cerneală care mă așteptam să-l însoțească. Ceea ce era cu adevărat important a fost minimalizat și chiar neînțeles: semnificația pe care realizarea și lansarea acestui film o are pentru fenomenul SF autohton.

Din acest punct de vedere „Bariera” este un eveniment și în același timp o oglindă.

Dovada întru susținerea primei afirmații: reclama, prezentările, declarațiile care l-au precedat.

Dar pentru a învăța să ne privim în acest film ca într-o oglindă este nevoie de efort. Efortul de a conștientiza și de a ne dezbată de sentimentalism și „patriotism” exagerat (e al meu, e primul, e cel mai din lume), de compromis, infantilism și îndrăgire, de rea credință și imaginație, de bonjurism și de flegmă. De sindromul rus.

Filmul e desuet nu pentru ca „Star Wars” a fost făcut cu peste un deceniu în urmă – comparația nici nu se poate face – ci pentru că aceasta este una din caracteristicile sf-ului nostru, în general. Dacă nu era așa, probabil, ar fi fost o pastişă. Și nu din vina regizorului sau a actorilor. Sîntem cu toții de acord că avem și regizori buni și actori care știu să joace. Important este să aibă **ce**.

Ar mai fi de echivalat termenul sindrom rus. Cei mai mulți dintre dumneavoastră l-au elucidat probabil cu cei patruzeci și cinci de ani de comunism. Greșit, aceasta se cheamă sovietizare; comunism. Expresia pe care eu am folosit-o înseamnă ceea ce umoristul rus Ilia Ilf descria în următorul comentariu: „Dialogul în filmul sovietic (...)” – Zbori? – Zbor! – Departe? – Departe! – La Tașkent? – La Tașkent! Asta înseamnă că el o iubește pe ea de mult, că ea îl iubește pe el, că s-au căsătorit chiar, că probabil au și copii. Ce alegorie infinită!”

Una peste alta, ce putem spune e că sîntem cu mult în spatele barierei. Chiar dacă unii sînt mai aproape sau au reușit să urmeze îndemnul lui Jim Morison: „Break on through to the other side...”

Nu vreau însă să luați această afirmație ca pe o concluzie. Ci să considerați cuprinsul acestui articol, deschiderea unei dezbateri la rece asupra situației SF-ului românesc, la care sînteți invitați să participați cu toții, sau un fel de continuare a discuțiilor începute de cei tineri, acum un an de zile, în tabăra de creație Atlantikron '92, despre ce este, de unde vine și ce vrea așa-zisa generație '90.

Să încercăm să marcăm un hotar necesar față de generațiile trecute (avem marele noroc de a ne desfășura actul de creație fără a fi supuși terorii ideologice – precum după război și pînă în 1989 – și în plină eră a zborului cosmic – față de puerilitatea elementului science utilizat de precursorii antebelici) să căpătăm prin jocul ideilor, în paginile acestei reviste care ne reprezintă, conștiința propriei existențe.

Pompilian TOFILESUCU

N.n. de altfel domnul Ovidiu Bufnilă a aflat despre filmul „Bariera” din „Jurnalul S.F.”, regizorul nesolicitîndu-i permisiunea de folosire a ideei.

Bariera

Eric, iluzionistul ne trezi într-o dimineață promișîndu-ne să ne distreze, ne chemă în stradă ne duse la marginea orașului și, arătîndu-ne bariera pe care o ridica acolo, ne spuse amuzat, iată capătul Universului.

E ca și cum ne-ai spune, iată sfîrșitul artei, invitîndu-ne să admirăm o gheață prinsă pe un șevalet, spuse Arcibald, motociclistul, frecîndu-și nasul, ha, ha ha, rîse Eric, nu știam că te preocupă într-atît arta, mda, se vorbește de gheața pe care în grabă a uitat-o azi dimineață la mine.

Și ce-i dincolo de capătul Universului întrebă Engler, muzeograful, privindu-l pe Eric pe deasupra ochelarilor săi, Eric dădu din umeri, nu știu, ha, rîse Engler, presupun că trebuie să fie foarte mult praf, da de unde, sări Berta, chelnerița, nu e praf, cel mult o piatră sau două, așa ca în mîncărurile de la restaurantul tău, zîmbi Engler, nu domnule, cînd spun piatră mă gîndesc la vreun obiect cosmic neidentificat încă.

Bariera lucea în lumina soarelui și nimeni nu îndrăzne să treacă dincolo de ea și cineva îl întrebă în mod ostentativ pe Eric cum făcuse acel capăt de Univers, Eric dădu din umeri, așa mi-a ieșit, e adevărat eu nu mai sînt Eric deși sînt totuși Eric.

Experiențele de genul acesta mi-au repugnat întotdeauna, se răsti Engler, omul se țîmpește sigur din așa ceva și trebuie să vă spun că sîntem într-o situație delicată în care nu ne-ar strica nițică filozofie, auzi, ripostă Eleonora-dă-mi-un-pupic, practica, practica ne poate aduce mult mai multe deslușiri decît un moment de meditație, iată, eu voi încerca să trec de capătul Universului, ce mi se poate întîmpla, mai nimic, spuse malițios Engler, ai grijă că dincolo s-ar putea să nu mai fie nici un bărbat, nerușinatule, strigă Eleonora-dă-mi-un-pupic și acesta fu ultimul ei cuvînt pentru că încăllecînd bariera se făcu nevăzută.

Speriați de acest eveniment neașteptat ne-am tras cîțiva pași înapoi și l-am înghesuit pe Eric, adu fata înapoi, nu pot, nu pot, strigă Eric aproape sufocat, e un joc, de ce nu înțelegeți, hai să trecem cu toții, ce interes ai tu mă cu noi, se înfurie Hukpuk, vagabondul, ce interes ai, nici unul, șopti cu un aer nevinovat Eric, vreau doar să vă amuz, să nu se spuie că dincolo e vreun labirint sau ceva de genul ăsta că zău, te pocnesc de nu te vezi, continuă Hukpuk pe un ton ridicat, mătușă-mea nebuna, m-a pierdut cînd eram mic la un bîlci într-un astfel de labirint și am plîns și am dat din picioare și m-au descîntat de sperietură, al naibii să fiu dacă nu te pocnesc!

Ne-am apropiat de barieră și-am încălecat-o cu ușurință și ne-am trezit dincolo de capătul Universului nostru și toată lumea era fericită că luase o asemenea hotărîre extrem de importantă, nu, nu trebuie să fugiți noi sîntem prietenii lui Eric și nicidecum niște pietre vorbitoare, uite, vedeți piatra aceea mai roșie e chiar Eleonora-dă-mi-un-pupic, s-a emoționat căci zilele trecute a găsit-o în mîncarea unui domn foarte bine care însă a rupt-o la fugă în clipă în care a încercat să-l facă să înțeleagă, hei, nu fugiți și mai ales spuneți bețivului aceluia să nu deschidă bariera, cine știe ce nenorocire s-ar mai putea întîmpla.

Ovidiu BUFNILĂ

—Și acum... Omul Pictat! O femeie zbieră, și domnul William Philippus Phelps rămase cu brațele încrucișate, sus, pe platforma nopții de vară, el însuși o lume.

El era o înfrățită civilizație. În Țara cea Mare, pieptul, trăiau Vașcii, dragoni cu ochi de sfircuri, atîrînd în jos, sinii săi aproape feminini. Ombilicul era gura unui monstru cu ochi mici — o gură obscenă, pungită spre interior, știrbă, ca de vrăjitoare. Iar subțiriile erau grote tainice din care pîneau Bălarii, locuri scăldate de ape subterane și leneșe, de unde Bălarii, cu priviri arzînd de poftă, se zgîiau printre buruieni înalte și ghirlande din iederi.

Din înălțimea platformei, domnul William Philippus Phelps privea chiorș cu o mie de ochi de păun. Dincolo de curtea presărată cu rumeguș, o zări pe soția lui, Lisabeth, undeva departe, rupînd bilete și uitîndu-se la cataramele din argint de la curelele spectatorilor.

Miinile domnului William Philippus Phelps erau trandafiri tatuati. Văzînd ținta interesului nevastei sale, trandafirii se zbîrciră, ca la apusul soarelui.

În urmă cu un an, cînd o dusesese pe Lisabeth la oficiul de stare civilă, ca s-o urmărească iscălindu-se încet, cu cerneală, pe formular, pielea lui fusese pură, albă și curată. Se privi și se cutremură de scribă. Acum era un tablou înflăcărat, înflorat de vîntul serii! Cum se întîmplase? Unde începuse totul?

Mai întîi, certurile, apoi carnea, după aceea tatuajele. Se luptaseră mult în nopțile de vară, ca aidoma unei trîmbițe de alamă ce-i țipa într-una în față. Iar el mîncase cinci mii de crengurști fierbinți, zece milioane de chiftele și o pădure de ceapă verde și băuse oceane de suc de portocale. Bomboanele îi întăriseră asele de brontozaur, chiftelele îi umflaseră carnea, iar floricelele îi pocniseră în inimă, pînă ajunsese să cîntărească o sută cincizeci de kilograme.

— William Philippus Phelps, rostise Lisabeth în cea de-a unsprezecea lună a căsătoriei lor, ești gras și timpit.

În aceeași zi, directorul-circului îi întînsese plicul albastru.

— Îmi pare rău, Phelps. Așa gras cum ești, nu-mi poți fi de nici un ajutor.

— N-am fost cel mai bun instalator de cort, șefule?

— Cîndva. Acum nu mai ești. Acum stai și nu muncești.

— Lasă-mă să fac pe Grasul.

— Am deja un Gras. Oricînd fac rost pe gratis de alți zece. Îi privi din creștet pînă în tălpi: Știi ceva? De anul trecut, de cînd a murit Gallery Smith, n-am mai avut un Tatuat...

Asta se petrecuse cu o lună în urmă. Patru săptămîni scurte. Aflase de la cineva că, departe, în ținutul deluros al Wisconsinului, exista o bătrînă care cunoaște cu adevărat arta tatuajului. Dacă mergea pe drumul de țară, iar la rîu cotea la dreapta, apoi la stînga...

Traversase o pajistă galbenă, pîrlită de soare. În timp ce mergea, flori roșii se aplecau sau se spulberau în bătaia vîntului, și cînd ajunse la coliba cea veche, aceasta părea că fusese bătută de un milion de plozi.

Dincolo de ușă se afla o încăpăre goală și tăcută. În mijlocul ei stătea bătrîna.

Ochii îi erau cusuți cu ață roșie din rășină. Nările îi erau pecetluite cu un șnur de ceară neagră. Urechile erau și ele cusute, de parcă un tăun cu coadă de ac îi astupase toate simțurile. Stătea fără să se clintească în odaia goală. Peste tot se așezase un praf galben, lipsit de orice urme; dacă bătrîna s-ar fi mișcat de la locul ei, ar fi existat urme de tălpi, dar ea nu se mișcase. Miinile i se atingeau între ele, precum niște instrumente

fragile și ruginite. Era desculță și picioarele îi erau grotești, semănînd cu niște galoși, iar lîngă ele se găseau recipiente cu lapte pentru tatuaje: roșu, albastru, cafeniu, galben. Bătrîna părea un obiect brodat cu șoapte și tăceri.

Doar buzele i se mișcară, nesigilate:

— Intră. Stai jos. Sînt singură.

Bărbatul nu-i urmă îndemnul.

— Ai venit pentru tablouri, continuă ea cu un glas ascuțit. Mai întîi însă vreau să-ți arăt ceva.

Ridică o mîină și o îndreaptă spre el.

— Privește!

Era portretul tatuat al lui William Phillipus Phelps.

— Eu! exclamă bărbatul.

Glasul bătrînei îl opri la ușă.

— Nu fugi!

Rămase cu spatele la ea, ținîndu-se de tocul ușii.

— Acolo... pe mîna ta... era chipul meu!

— Stă aici de peste cincizeci de ani. Bătrîna îl mîngîie ca pe o pisică, apăsă și repetat.

Se întoarse cu fața către ea.

— Este un tatuaj vechi.

Se apropie încetîșor. Se aplecă să privească. Cu un deget tremurător, încearcă să-șteargă portretul.

— Vechi... E imposibil! Nu mă cunoști. Nu te cunosc. Ochii tăi sînt închiși, cusuți...

— Te-am așteptat, răspunse bătrîna. Pe tine și pe mulți alții. Își întinse spre el miinile și picioarele și urmă: Pe mine se află chipurile unor oameni care au venit deja să mă vadă. Se mai află alte chipuri, ale altor oameni care vor veni să mă vadă în următoarea sută de ani. Iar tu, tu ai venit.

Ray BRADBURY

Omul pictat

— De unde știi cine sînt? Nu poți vedea!

— Te simt ca pe lei, elefanți și tigri. Deschide-ți cămașa. Ai nevoie de mine. Nu-ți fie teamă. Acele mele sînt mai curate decît degetele unui chirurg. Cînd te voi termina de pictat, voi aștepta să vină un altul și să mă găsească. Și într-o bună zi, poate peste o sută de veri, o să mă duc în pădure să mă așez sub un pîlc de ciuperci albe, iar primăvara nu vei găsi decît o albăstreă...

Bărbatul începu să-și descheie manșetele.

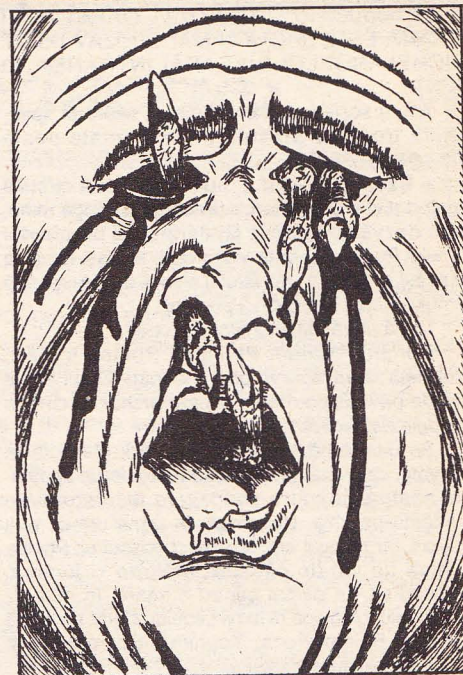
— Cunoșc Trecutul Adînc, și Prezentul Limpede, și chiar Mai Adîncul Viitor, șopti ea cu ochii înnoțați în orbire și chipul ridicat către el. Toate sînt pe carnea mea. Le voi picta și pe a ta. Vei fi singurul Om Pictat din univers. Îți voi face tablouri pe care nu le vei uita niciodată. Pe pielea ta vor fi imagini ale Viitorului.

Îl înțepă cu un ac. ***

În noaptea aceea, fugise înapoi la circ, stăpînit de exaltare și spaimă. Oh, cît de repede îl acoperise de culori și desene bătrîna vrăjitoare. După un lung amurg de mușcăturii ale șarpelui de argint, trupul lui trăia prin tablouri. Arăta ca și cum căzuse, și fusese strivit, între cilindrii din oțel ai unei prese de tipar, ieșind de acolo precum o incredibilă rotogravură. Era îmbrăcat în straie de spiriduși și dinozauri purpurii.

— Privește! Îi strigă lui Lisabeth.

Își smulse cămașa și femeia își ridică privirea de pe mîșuța cu cosmetice unde stătea. Sub lumina becului fără abajur din rulota lor, el își umflă pieptul. Aici, Tremblîi, jumătate-fecioară jumătate-capră, sîrînd cînd își juca mușchii. Dincoace, Țara Suflitelor Pierdute, gușile sale. În nenumăratele cute ale grăsimii se ascundeau nenumărați scorpioni,

oni, gîndaci și șoareci, care erau acoperiți, se iveau, își scoteau numai boturile sau cozile, cînd el își ridica sau cobora bărbia.

— Dumnezeu! exclamă Lisabeth. Bărbatul meu e-un monstru!

Își în fugă din rulotă și el rămase singur, privindu-se în oglindă. De ce o făcuse? Ca să capete o slujbă, da, însă în cea mai mare măsură pentru acoperirea grăsimii ce i se revărsa peste oase. Să ascundă grăsimia sub un strat de culoare și fantezie, s-o ascundă de soția lui, dar, de fapt, de el.

Se gîndi la ultimele cuvinte ale bătrînei. Îi gravase două tatuaje speciale, pe care nu-l lăsase să le vadă; unul pe piept și altul pe spate. Le acoperise pe amîndouă cu bandă adezivă.

— Pe astea doua nu trebuie să le vezi, îi spusese.

— De ce?

— Te poți uita mai tîrziu. În ele se găsește Viitorul. Acum nu le poți privi, căci se vor strica. Nu sînt încă terminate. Eu ți-am pus cerneala în piele, iar transpirația va face restul; Viitorul, transpirația și gîndurile tale. Zîmbise cu gura ei știrbă: Sîmbăta viitoare poți începe să-ți faci reclamă. Marea Dezvăluire! Veniți să-l vedeți pe Omul Pictat, care-și va dezvălui trupul în felul ăsta vei putea face bani. Poți cere taxă de intrare, ca la un muzeu de artă. Spune-le că ai un tatuaj pe care nici măcar tu nu l-ai văzut, pe care nu l-ai văzut încă nimeni. Cel mai neobișnuit tablou pictat vreodată. Aproape viu. Dezvăluind Viitorul. Bateți tobele și sunați trîmbițele. După aceea, te poți expune și să-l dezvăluiești.

— E o idee bună, încuviințase el.

— Dar să dezvălui numai desenul de pe piept, precizase bătrîna. Acela este primul. Cel de pe spate trebuie păstrat pentru săptămîna următoare. Ai înțeles?

— Cît îți datorez?

— Nimic. Dacă pleci cu desenele astea pe tine, voi fi răsplătită prin propria mea satisfacție. Voi rămîne aici următoarele două săptămîni și mă voi gîndi cît de inteligente sînt tablourile mele, pentru că le fac aparte pentru fiecare om. Acum, părăsește casa asta și nu te mai întoarce niciodată. La revedere. ***

— Lume, lume! Marea Dezvăluire! Afișele cu litere roșii fluturau în

vîntul nopții: NU UN TATUAT OARECARE! ACESTA ESTE „PICTAT”! MAI GROZAV DECÎT MICHELANGELO! DISEARĂ! INTRAREA 10 CENTII!

Acum sosise ora. Era sîmbătă seara și spectatorii tropăiau precum niște animale peste rumegușul fierbinte.

– Peste un minut... , urla directorul circuitului printr-o pîlnie din carton, ...în cortul de lîngă mine, vom dezvălui Tabloul Misterios de pe pieptul Omului Pictat! Sîmbăta viitoare, în același loc și la aceeași oră, vom dezvălui Tabloul de pe spatul Omului Pictat! Aduceți-vă prietenii!

Urmă un răpăit asurzitor de tobe.

Domnul William Phillipus Phelps tresări. Mulțimea se revărsa în cort. Înăuntru, Omul Pictat se afla pe o platformă lîngă care orchestra cînta o melodie de demult.

Se uită după Lisabeth și o zări, pierdută în mulțime, ca o străină venită să asiste la un spectacol năstrușnic, cu o curiozitate disprețuitoare întipărită pe chip. Deoarece, la urma urmei, el îi era soț, iar tatuajul era ceva necunoscut ei. Phelps simțea un val de căldură, înălțare și lumină, găsindu-se, fie numai pentru o seară, în mijlocul universului gălăgios al lumii circuitului. Chiar și ceilalți monștri: Băiatul Focă, Yoghinul, Scamatorul și Balena se aflau în mulțime.

– Doamnelor și domnilor, clipa cea mare!

Un preludiu de trompete, răpăitul bețelor pe pielea tobei.

Domnul William Philippus Phelps își desfăcu capă și o lăsă să cadă. Dinozauri, spiriduși și știme i se mișcară pe pielea sub lumina stridentă.

A-a-h, icni mulțimea, deoarece, desigur, nu mai existase un asemenea om tatuat! Ochii fiarelor, clipind și rotindu-se, păreau că sînt flăcări albastre și roșii. Trandafirii de pe degetele sale se întindeau precum un buchet roz. Tiranozaurul sărea în sus pe piciorul lui și tipătul trompetei alămite era un urlet preistoric din gîtlejului monstrului atacojii. Domnul William Philippus Phelps era un muzeu viu. Pești înotau în mări albastre. Fintini scînteiau sub soari galbeni. Clădiri străvechi se înălțau în mijlocul holdelor bogate. Rachete zburau printre mușchi și carne. Cea mai înfîmă respirație amenința să preschimbe în haos întregul univers tatuat. Părea că era incendiat, creaturile revărsindu-se din flăcări, retrăgîndu-se înaintea căldurii degajate de mîndria sa, în vreme ce se expunea admirației fascinate a publicului.

Directorul circuitului apucă banda adezivă cu virful degetelor. Spectatorii întinseră gîturile, amuțind, în căldura de cuptor a cortului.

– Încă n-ați văzut nimic! răcni directorul.

Banda se dezlipi.

Pentru o clipă nu se întîmplă nimic. O clipă în care Omul Pictat se gîndi că Dezvăluirea era un eșec, teribil și irevocabil.

Apoi însă publicul începu să murmure.

După o altă clipă, departe, la marginea mulțimii, o femeie începu să suspine, să plîngă și nu se mai opri.

Încet, Omul Pictat își coborî privirea spre piept și pîntece.

Ceea ce văzu făcu să pălească și să-i moară trandafirii de pe mîini. Toate ființele de pe el părură că tremură, se zgîrcesc de se chircesc, cuprinse de gerul polar pompat de inima lui pentru a le îngheța și distruge. Începu să tremure. Mîinile i se ridicară pentru a atinge tabloul acela incredibil, care trăia, se mișca și pulsa de viață. Era ca și cum ar fi privit într-o cămaruță, zărind ceva din viața altuia, atît de intim, atît de imposibil, încît nu puteai crede și nu puteai privi prea multă vreme.

Acolo erau soția lui, Lisabeth, și cu el.

Iar el o ucidea.

Își ucidea soția sub ochii a o mie de persoane, într-un cort din împăduritul ținut al Wisconsinului.

Mîinile sale uriașe și acoperite cu flori o strîngeau de gît, iar chipul femeii

se învinețea într-una, și el o strîngea și o strîngea și nu se oprea nici o clipă din a o strînge. Era ceva real. În timp ce mulțimea privea, ea muri și lui i se făcu rău. Fu gata să se prăbușească peste spectatori. Cortul se învîlbura precum aripa unui lilic gigantic, desumflîndu-se apoi grotesc. Ultimul lucru pe care-l auzi a fost plînsul unei femei, departe, în mulțimea amuțită.

Femeia care plîngea era Lisabeth, soția lui.

Noaptea, patul i-a fost scaldat în sudoare. Hărmălaia circuitului se stînsese de mult, iar în patul ei, nevastă-sa amuțise și ea. Își pipăi pieptul. Banda adezivă era moale. Îl siliseră s-o pună la loc.

Leșinase. Cînd își revenise, directorul urlase la el:

– De ce n-ai spus că era tatuajul ăla?

– N-am știut, zău, răspunsese Omul Pictat.

– Doamne Dumnezeu! exclamase directorul. I-ai speriat ca dracu pe toți. Ai speriat-o ca dracu pe Lizzie, m-ai speriat ca dracu pe mine. Cristoase, unde ți-ai făcut tatuajul ăsta blestemat? Se cutremurase. Acum, cere-i iertare lui Lizzie.

Nevastă-sa stătea lîngă el.

– Iartă-mă, Lisabeth, șoptise el ținînd ochii închiși. N-am știut.

– Special ai făcut-o, îi spusese. Ca să mă sperii.

– Iartă-mă.

– Alege: ori tatuajul, ori eu.

– Lisabeth!

– M-ai auzit. Dacă tatuajul nu dispare, eu am plecat.

– Da, Phil, întărise directorul. Așa-i.

– Ai pierdut bani? Spectatorii și-au cerut banii înapoi?

– Nu-i vorba de bani, Phil. Dimpotrivă, cînd se va răspîndi zvonul, o să vină cu sutele. Dar eu conduc un spectacol curat. Tatuajul ăla să dispară! Ai vrut să faci o glumă, Phil?

Se foi în patul înfierbîntat. Nu, nu fusese o glumă. Nici vorbă de glumă. Ce-i făcuse bătrîna vrăjitoare și mai ales cum o făcuse? Oare ea tatuase desenul? Nu; spusese că tabloul era neterminat și că el însuși, cu gîndurile și transpirația lui avea să-l termine. Ei bine, se părea că așa și făcuse.

Care era însă semnificația, dacă exista așa ceva? El nu voia să ucidă pe nimeni. Nu voia s-o omoare pe Lisabeth. Atunci de ce i se tatuase tabloul acela stupid?

Încet, prudent, își coborî degetele și, tremurînd, atîrse locul unde se afla tatuajul. Apăsă și temperatura de acolo i se păru enormă. Aproape că simțea desenul acela mic și crud ucigînd și ucigînd și ucigînd toată noaptea.

„Nu vreau s-o omor”, își repetă insistent, privind spre patul ei. Apoi, peste cinci minute, șopti:

– Sau vreau?

– Ce? se trezi femeia.

– Nimic, răspuse el după o pauză. Culcă-te.

***

Bărbatul se aplecă înainte, ținînd în mînă un instrument bîzilor.

– Costă doi dolari jumate centimetrul. E mai greu să-ndepărtezi tatuajele decît să le faci. Bun, scoate banda.

Omul Pictat îl ascultă.

Bărbatul se trase îndărăt.

– Cristoase! nu-i de mirare că vrei să scapi de-așa ceva. E-ngrozitor. Nici măcar nu vreau să-l văd. Își porni mașinăria: Gata? N-o să te doară.

Directorul circuitului privea din umbra cortului. După cinci minute, specialistul în ștergerea tatuajelor înjură și schimbă capul instrumentului. După alte zece minute, își împinse scaunul înapoi și se scărpină în cap. Peste o jumătate de oră, se ridică, îi spuse domnului William Philippus Phelps să se îmbrace și-și strînsese uneltele.

– Stai puțin, îl interpelă directorul. N-ai făcut

treaba.

– Și nici n-am s-o fac, răspuse bărbatul.

– Te plătesc cît ai cerut. Ce s-a înîmplat?

– Nimic, numai să tatuajul ăsta nu vrea să iasă. Al dracului parc-ajunge pîn-la os.

– Ești nebun.

– Șefu', fac meseria asta de treizeci de ani și n-am văzut niciodată așa un tatuaj. Are cel puțin doi centimetri adîncime.

– Dar trebuie să-l ștergi! strigă Omul Pictat.

Bărbatul clătină din cap.

– Există o singură soluție.

– Care?

– Să lei un cuțit și să-l tai de pe piept. N-o să mai trăiești mult, da' scapi de el.

– Stail!

Însă specialistul plecase.

***

Puteau auzi freamătul mulțimii așteptînd în seara de duminică.

– E multă lume, rosti Omul Pictat.

– Dar nu vor vedea ceea ce credeau, interveni directorul. O să ieși cu tabloul acoperit. Stai acum și nu te mișca; sînt curios ce-i cu celălalt tatuaj, cel de pe spate. Poate că pe el o să-l putem dezvălui.

– Mi-a spus că n-o să fie gata decît peste vreo săptămînă. Spunea că trebuie timp să se întipărească.

Se auzi un pîrîit ușor și directorul îndepărtă banda albă de pe spinarea Omului Pictat.

– Ce vezi? șopti domnul Phelps, aplecat înainte.

Directorul lipi banda la loc.

– Amice, ca Om Pictat ești o minune, este?

De ce ai lăsat-o pe baba aia să te aranjeze așa?

– Nu știam cine era.

– Cu ăsta însă te-a păcălit. Nu-i nici un desen. Nimic. Nici un tatuaj.

– Va apare cu timpul. Așteaptă și-ai să vezi.

Directorul rîse.

– Bine. Haide. Oricum trebuie să arătăm ceva oamenilor.

leșiră pe platformă în tumultul alămurilor.

***

Arăta monstruos în mijlocul serii, întinzînd brațele precum un orb ce-și căuta echilibrul într-o lume ce se balansa și clătina, amenințînd să-l răstoarne peste oglinda înaintea căreia își ridicase mîinile. Pe măsuta slab luminată se aflau peroxizi, acizi, lame din oțel și șmirghel. Pe rînd, le luă pe fiecare. Frecă și rase tatuajul de pe piept. Lucră încordat timp de o oră.

Brusc își dădu seama că înapoia lui, în ușa rulotei, se afla cineva. Era ora trei noaptea. Simțea un iz de bere. Ea revenise din oraș. Îi auzi răsufierea înceată. Nu se întoarse.

– Lisabeth?

– Ai face bine să scapi de el, vorbi femeia, urmărindu-l cum lucra cu șmirghelul.

Întră în rulotă.

– Eu n-am dorit să fie așa.

– Ba da. Tu ai plănuit totul.

– Nu.

– Te cunosc eu. Ah, știu că mă urăști. Nu-i nimic. Și eu te urăsc; te urăsc de mult. Doamne Dumnezeu, cînd ai început să te-ngrăși credeai că te mai poate iubi cineva? Te-aș putea învăța multe despre ură. De ce nu mă-ntrebi?

– Lasă-mă singur, rosti el.

– În fața publicului, ca să mă dau și eu în spectacol!

– N-am știut ce este sub bandă.

Ea ocoli măsuta, cu mîinile în șolduri, adresîndu-se pereților, paturilor, mesei, descărîndu-se. Iar el se gîndi: „Sau știam? Cine a pictat tabloul acela eu sau vrăjitoarea? Cine? Cum? Chiar doresc să moară? Nu! Și totuși...” Își privi nevasta venind mai aproape, mai aproape, îi văzu venele gîtului încordîndu-se și vibrînd. Asta și asta și asta nu-i plăceau la el! Era un mincinos, un intrigant, un bărbat gras, leneș, urît, un subdez-

voltat. Credea că se putea compara cu directorul, sau cu ridicătorii de cort? Credea că este suplu și grațios, se credea un tablou de El Greco? Da Vinci, ha! Michelangelo, pe cuvântul meu! Zbiera. Îi arăta dinții.

– Ei bine, nu mă poți speria, ca să rămân cu tine. Nu vreau să m-atingi cu labelle alea băloase încheie ea, triumfătoare.

– Lisabeth, rosti el.

– Să nu mă iei pe mine cu Lisabeth! se cutremură femeia. Îți cunosc planurile. Voi ai să mă sperii cu tatuajul ăsta. Credeai că n-o să-ndrăznesc să te părăsesc. Ha!

– Simbăta viitoare, a Doua Dezvăluire, încercă el. O să fii mindră de mine.

– Mindră?! Ești prost și vrednic de milă. Doamne, parcă ești o balenă. Ai văzut vreodată o balenă eșuată? Eu am văzut una, când eram mică. Era pe plajă, și-au venit și-au împușcat-o. Au împușcat-o niște salvamari. Iisuse, o balenă!

– Lisabeth.

– Plec, asta-i; divorțez.

– Nu.

– Și mă căsătoresc c-un bărbat, nu c-o femeie grasă – c-asta ești, ai atita grăsime pe tine că nu îți se mai știe sexul!

– Nu mă poți lăsa, rosti el.

– Uită-te și-ai să vezi!

– Oh. Du-te și vezi-ți de tatuajele tale.

Se întinse spre ea.

– la mina, se răsti femeia.

– Lisabeth.

– Nu te apropia. Îmi faci greață.

– Lisabeth.

Toți ochii de pe trupul său pădură că scinteiază, toți șerpilor că unduiesc, toți monștrii că tremură, toate boturile că se cască și urlă. Înaintă către ea, nu ca un individ, ci ca o mulțime.

Simțea cum rezervorul uriaș de sînge al pompei de portocale pornise acum prin el, cum ecluzele de coca-cola și siropurile dulci de lălmie îi pulsează cu o minie tot mai mare prin încheieturi, picioare și inimă. Totul, oceanele de muștar și condimente și milioanele de sucuri pe care le înghițise în ultimul an, clocoteau acum; chipul lui căpătase culoarea fripturii la tavă. Iar trandafirii roșii de pe mîini se transformară în acele flori carnivoare, flămnzite ani de zile în jungla umedă și lăseate acum să-și găsească singure calea prin văzduhul nopții dinaintea lui.

O trase spre el așa cum o fiară uriașă prinde un animal care se zbate. Fusese un gest disperat de iubire, însuflețitor și revendicativ, care, pe măsură ce ea se zbătea, se preschimba în altceva. Îl lovea cu pumnii și-i zgîria tatuajul de pe

piept.

– Trebuie să mă iubești, Lisabeth.

– Dă-mi drumul! țipă ea. Lovea în desenul ce o ardea sub pumni. Îl sfîșia cu unghiele.

– Oh, Lisabeth, gîfii, ridicîndu-și mîinile pe brațele ei.

– O să ți, încercă ea să-i găsească privirea.

– Lisabeth. Mîinile îi urcară pe umeri, pe gît. Nu pleca!

– Ajutor! țipă ea. Sîngele curse din tatuajul lui de pe piept.

Îl cuprinse gîtul cu degetele și strînse.

Zbieretului unei femei fu retezat la jumătate.

***

Afară, iarba foșni. Se auzi tropotul unor picioare alergînd.

Domnul William Philippus Phelps deschise ușa rulotei și pași afară.

Îl așteptau. Scheletul, Piticu, Grasul, Yoghinul, Electra, Popeye, Băiatul Focă. Monștri așteptînd în miezul nopții, în iarba uscată.

Porni spre el. Mergea, simțînd că trebuie să se îndepărteze; el n-ar fi înțeles nimic, pentru că nu gîndeau. Și pentru că nu fugea, pentru că doar pășea, clătîndu-se, împleticindu-se, încet, printre rulote, monștrii îi făcuseră loc să treacă. Îl fixau cu privirile, deoarece asta le garanta că nu avea să le scape. Traversă pajiștea întunecată și fluturii de noapte se izbiră de obrajii lui. Merse înainte fără să știe încotro se îndrepta. El îl urmăriră îndepărtîndu-se, apoi se întoarseră și, cu toții, se repeziră spre rulota tăcută, deschizînd încet ușa.

Omul Pictat continua să meargă prin pajiștile ofilite de lîngă oraș.

– A luat-o pe-acolo! strigă o voce îndepărtată. Peste coline se agitau lanterne. Niște siluete neclare alergau.

Domnul William Philippus Phelps le făcu semn cu mîna. Era obosit. Acum voia doar să fie găsît. Nu mai putea fugi. Flutură din nou mîna.

– Uite-ți! Lanternele își schimbă direcția. Haideți! Să-l prindem!

Cînd sosi vremea, Omul Pictat alergă din nou. Avea grijă să alerge încet. În mod intenționat, căzu de două ori. Privind îndărăt, zări rîngile din mîinile lor.

Se îndreptă spre o intersecție, unde se afla un felinar în jurul căruia se strînsese parcă întreaga noapte de vară; vîrtejuri de țîntari, greieri mișcîndu-și cîntecul către lumină, toți grăbindu-se ca la o atracție nocturnă, spre felinarul acela atîrnat sus – primul, Omul Pictat, cu ceilalți urmîndu-l îndeaproape.

Cînd ajunse la conul de lumină și parcurse cîțiva metri înăuntru, nu mai trebui să privească îndărăt. În fața lui, pe drum, în umbrele alungite, zări rîngile înălțîndu-se brusc, sus, sus și apoi izbînd!

Trecu un minut.

Greierii cîntau prin crăpăturile pămîntului. Monștrii stăteau în jurul Omului Pictat, răschirat pe jos.

În cele din urmă îl răsturnară pe burtă. Din gură îi curgea sînge.

Îl smulseră banda adezivă de pe spate. Pentru o clipă lungă, priviră tăcuți desenul ce apăruse. Apoi se auzi o șoaptă. Cineva înjură încet. Scheletul se trase înapoi și vomită. Unul cite unu, monștrii priviră, cu buze tremurătoare, și se îndepărtară, părăsindu-l pe Omul Pictat în drumul pustiu, cu sîngele curgîndu-i din gură.

În lumina slabă, Pictura se deslușea cu ușurință.

Înfățișa un grup de monștri, aplecați deasupra unui bărbat gras care murea pe un drum întunecos și pustiu, privind un tatuaj de pe spinarea bărbatului gras, care înfățișa un grup de monștri, aplecați deasupra unui bărbat gras care murea pe un...

Din goana OZN-ului

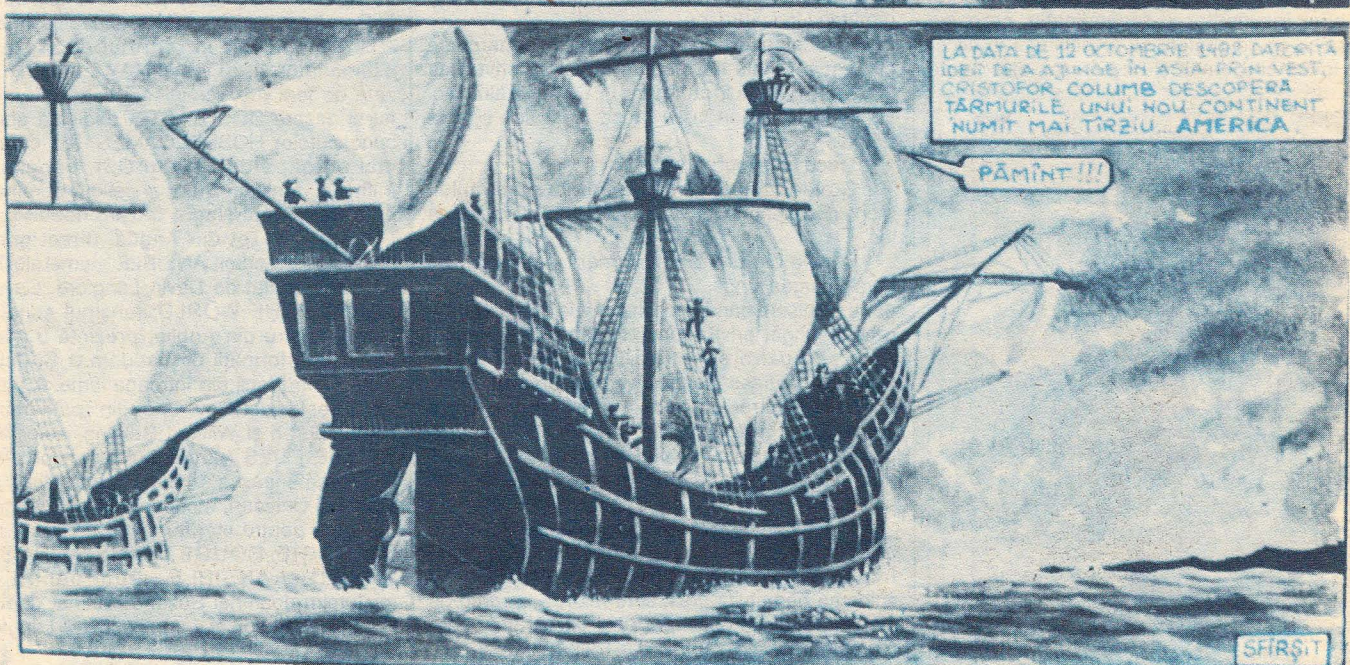
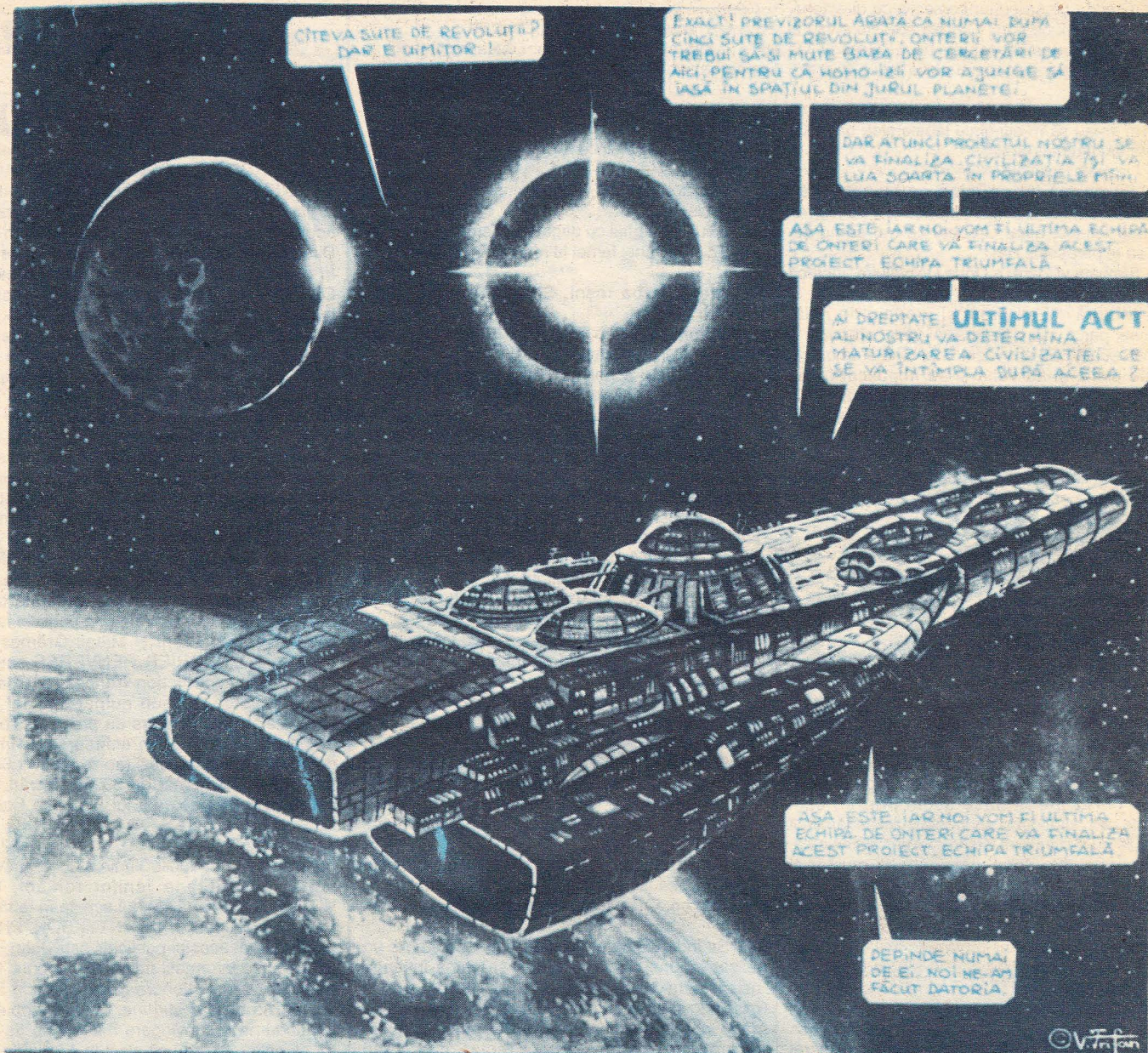
În Belgia a apărut nr. 38-39 al trimestrialului **MAGIE ROUGE**, avînd subtitlul **LE MAGAZINE BELGE DE L'ETRANGE**. Este o excelentă revistă, format A4, 70 de pagini, dedicată fantasticului și science fictionului de limba franceză. Directoarea revistei este doamna Suzane Vanina. În cuprins, printre altele, o povestire (modestă), **OUVREZ LA CASE!** semnată de profesoara bucureșteană Paula Romanescu. ● În aceeași revistă, la pagina 19, domnul Alain le Bussy, într-un mic articol, își exprima regretul că la **HELICON**-ul de pe insula Jersey nu au participat decît 5 francezi și 7 belgieni francofoni, în timp ce Alexandru Mironov a sosit cu un autocar – 55 de persoane – încărcat cu fani români „purs et durs”. Despre Convenția '94, domnul Alain scrie că aceasta fusese inițial planificată la Teplice, în Cehia, dar cum organizatorii nu au dat nici un semn de viață, s-a votat în unanimitate Timișoara, „Roumanie-ville plus proche de chez nous”. ● A apărut și **MINIATURE SCIENCE FICTION** nr. 14, de care vă spuneam într-un număr anterior că redactarea a fost preluată de Chris Bernard de la Francis Valery. În paginile fanzinului francez este prezent și Mihail Grănescu cu o nuvelă. ● **L'ENCRIVER RENVERSE** este un alt fazin de science-fiction francez, care a apărut zilele acestea, într-un număr special dedicat rezultatelor unui concurs de proză SF, organizat în toamna anului 1992. Pentru premiile în valoare de 10.000 franci francezi (aproximativ 1.800 \$) au fost primite un număr de 332 de lucrări. Premiul cel mare a fost acordat lui Florence Bouhier cu **LES NAUFRAGES**. ● A apărut și **FANS ACROSS THE WORLD**, numerele 28 și 29 corespunzătoare lunilor iunie și iulie, „newsletter” editat de prietena fanilor români, Bridget Wilkinson, prezentă și anul acesta în tabăra internațională de creație **ATLANTYKRON**. Președinte de noare al acestei publicații este John Brunner. Numeroase informații privind Euroconul '94, printre altele, avionul Londra-București (prin TAROM) costă 185 de lire sterline, iar la înapoiere 195, întărîndu-ne o convingere mai veche de-a noastră că este mai greu să pleci în Anglia decît să vii în România. De asemenea, citeva cuvinte despre **ATLANTYKRON** și regretul că, de o tabără asemănătoare, **KOMARINAYA PLESH**, organizată de fani ruși/ucrainieni, nu se știe nimic. La fel și despre **DOSHELETZ**, dedicată anul trecut cunoscutelor **HOBBIT GAMES**. Noi care sîntem mai aproape de cel din CSI, bănuim ce s-a întîmplat: fanii din Rusia și cei din Ucraina își dispută flota Mării Negre într-un hobbit games la scara 1/1! ● Tot din Anglia, direct prin Poșta Română, am primit **ANSIBLE**, numerele 71 și 72, un fanzin editat de David Langford. Ca și **FANS ACROSS THE WORLD**, fanzinul editat de prietenul nostru din Anglia, prezintă o mare varietate de informații din fandom. ● Și două vești triste pentru fanii din întreaga lume. A încetat din viață Lester del Rey, unul din „patriarhii” sf-ului contemporan și William Golding, autor al **LORD OF THE FLIES** („Împăratul muștelor”, în traducerea românească, apărută în colecția Meridiane a editurii Univers), încununat în anii '80 cu premiul Nobel pentru literatură. ● Informații preluate din **MAGIE ROUGE**, **FANS ACROSS THE WORLD** și **ANSIBLE**, drept pentru care le mulțumim doamnei Suzane Vanina, domnișoarei Bridget Wilkinson și domnului Dave Langford.

Nicolae C. ARITON

Traducere: Mihai Dan PAVELESCU

Victor TRIFAN

Ultimul act